

בסייעתא דשמיא

יחודים לכל עת

עם ביאורים קצרים ודרכי עבודה והנהגות הצדיקים

יחידה ליהודי – בדרכי הצדיקים

נועם אלימלך. עיקר תכלית תורה ומעש"ט לעשות יהודים בעולמות כידוע. (בהעלותך)

בקר ויודע ה' כו'... פירוש לא כדברכם שעל ידיכם באתי למדרגה זו, לא כן הוא, כי אם מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזה, שתיכף ומיד בקומי ב"בקר" יהדתי שמו הגדול והנורא ביהודים ודביקות. (קורה)

כתבי האר"י הם אצלם כמפתח, ופותרים בהם מעינות החכמה ויהודים גדולים, ואף כשמדברים אם בני אדם מחשבתם תמיד ברוממות אל וכשאר יהודים... (אגרת בסוף ספר)

זאת זכרון. והנה בעבודת השי"ת שצריך להיות ביראה ואהבה וליהוד שמוותיו ית' בא לו לאדם אור עליון ליהנות מנועם זיו אורו יתברך וכמו בשב"ק שהוא ראוי ליהנות מעין עוה"ב ליהנות מזיו השכינה. (בשלח)

סידור בתר נהורא. "זוה מעשה המנורה מקשה זהב" פי' בתחילה היה המנורה מקשה זהב גשמי ואח"כ ע"י יהודים וכונותיו של אהרן הכהן ע"כ "כמראה אשר הראה ה' את משה" במרום מנורה רוחנית, כן עשה אהרן את המנורה להיותה רוחנית ע"י גודל כוונותיו ויהודים הקדושים, כן יכוון האדם לקדש את הספר ואת התיבות ואת הפסוקים והאותיות שאומר ולומד ומתפלל יכוון כאילו האותיות הם ענני שמיא והעננים נושאים את התורה והתפילה ופורחים לאר"י לירושלים ולביהמ"ק ולשער השמים. (הקדמה)

זהר חי להרה"ק מקאמארינא. מרן האר"י"ל הזהיר על עסק היהודים שנותן בזה סמך ועזר גדול לשכינה הק' הנמצאת בגלות... ועסק היהודים גדול מן עסק התורה אבל אינו אלא שעה ושתיים ושאר היום עוסק בתורה לשמה כי הוא חי עולם של העוה"ז והעוה"ב. (גה)

ודע מי שיודע ליהודי יהודים עליונים ונמנע מהם גורם שאותם הצדיקים הבאים למייע לו ולהאיר עליו בתורה ובמצוות מסתלקים ממנו, וגורם היוק גדול בעצמו כי הנה גדול עסק היהודים והדביקות מעסק התורה ולכן טוב ליהוד תמיד בכל יום שמועיל לו יותר מעסק התורה וגם מתעברים בו נשמתו הצדיקים בהארה נפלאה להאיר עליו בעת עוסקו בתורה ובמצוות כי הם הפיצים מאד ביהודים כי גם הם מתדבקים באותו היהוד ונמשך להם אור, והם מאירים על האדם המיוחד, ונותנים חלק מאור זה על האדם המיוחד ומגליון לו רזי תורה, ואע"פ לא זכה האדם שיגלה לו הצדיקים בפועל מ"מ לא ימנע האדם מלייחד כי שכרו גדול, ולכן כאשר מייחד יכוון למעלה ולא היה כוונתו לצורכו או להמשך הנשמה אליו, וא"א לאדם להתעורר כי אם ע"י יהודים ודביקות. (הקדמת הוזהר ה')

ראיתי למורי דודי (ר"צ מוידויטשוב) שאמר בפה מלא לשם יהוד קוב"הו ואמר שהוא מכוין להמשיך אור החסדים של יהודין להמשיך לכל הדרגין קדישין לכנסת ישראל, והיה מיוחד על כל דבר קטן וגדול.

כן ראיתי לרבינו יעקב יצחק מלובלין שהיה מיוחד על כל תנועה לעשות בתחתון ולרמוז בעליון עליונים ברזי דרוזין ועל ידי זה נמצא בשר גוף האדם זך ונקי מכל חומריות וקליפה... ואזי ישרה עליו שכינתו ית' ויתגלה בו נשמתו להמעימו בעוה"ז מעין עוה"ב ותאיר בו אור וחיות אלוקות עד שגוף החומרי נעשה שכלי ויהיה לבו מלא אור אלוקי ושמחה ויאהב כל ישראל כבבת עינו (תרה"ק מקאמרינא)

ראיתי למורי רבי רבי נפתלי (מראשיין) שבכל דבריו היה יהודים ושכליות נפלאות עד שהייתי מרעיד עליהם (וזהר חי פר' יתרו)

בספר חיים טובים וכו' לעסוק בתורתך לשמה יומם ולילה מתוך הרחבה ושאישיג השגה גדולה כמעין הנובע. ויהיה כוונתי לשם שמים ושיהיה שם ה' לנגדי תמיד ושאוועזע מפניו ולעשות יהודים קדושים ושאליה בהם. (תפילה לר"ה ויוה"כ מבעל האור לשמים)

אגרת שכתב הרב הקדוש ר' ישראל בעש"ט זלה"ה

לארץ הקדושה בר"ה שנת תק"ז עשיתי השבעת עליית הנשמה כידוע לך, וראיתי דברים נפלאים במראה מה שלא ראיתי עד הנה מיום עמדי על דעתי, ואשר ראיתי ולמדתי בעלותי לשם בלתי אפשרי לספר ולדבר אפי' פה אל פה, אך בהזירתי לג"ע התחתון וראיתי כמה נשמות החיים והמתים, הידועים לי ושאינם ידועים לי, בלי שיעור ומספר, ברצוא ושוב, לעלות מעולם לעולם דרך העמוד הידוע ליודעי חן, בשמחה רבה וגדולה אשר ילאה הפה לספר וכבד אוזן הגשמי משמוע, וגם רשעים רבים חזרו בתשובה ונמחל להם עונותיהם, באשר שהי' עת רצון גדול שגם בעיני יפלא מאד שכמה וכמה נתקבלו בתשובה, שגם אתה ידעת אותם, והיה ביניהם ג"כ שמחה רבה עד מאד ועלו ג"כ בעליות הנ"ל. וכולם כאחד בקשו ממני והפצירו בי עד בוש כאמרם, לרום מעלת כבוד תורתך הננך ד' בנינה יתירה להשיג ולדעת מענינים האלה, עמנו תעלה להיות לנו לעזר ולסעד. ומחמת השמחה הגדולה שראיתי ביניהם, אמרתי לעלות עמם, וראיתי במראה כי הס"א עלה לקטרג בשמחה גדולה אשר לא היה כמוהו, ופעל פעולותיו גזירות שמד על כמה נפשות שיהרגו במיתות משונות, ואחותני פלצות ומסרתי ממש נפשי ובקשתי ממורי ורבי שלי שילך עמי, כי סכנה גדולה לילך ולעלות לעולמות העליונים, כי מיום היותי על עמדי לא עליתי בעליות גדולות כמוהו.

ועליתי מדריגה אחר מדריגה, עד שנכנסתי להיכל משיח ששם לומד משיח תורה עם כל התנאים והצדיקים וגם עם שבעה רועים, ושם ראיתי שמחה גדולה עד מאד, ואיני יודע לשמחה זו מה הוא עושה, והייתי סוכר שהשמחה הזו ח"ו על פמירתי מהעוה"ז, והודיעו לי אח"כ שאיני נפטר עדיין **כי הנאה להם למעלה בשאני מייחד יהודים למטה ע"י תורתם הקדושה**, אבל מהות השמחה איני יודע עד היום הזה.

ושאלתי את פי משיח, אימת אתי מר, והשיב לי, בזאת תדע, בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך הוצה מה שלמדתי אותך והשגת, ויכלו גם המה לעשות יהודים ועליות כמוך, ואז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה. ותמהתי ע"ז, והי' לי צער גדול באריכות הזמן כל כך מתי זה אפשר להיות. אך ממה שלמדתי בהיותי שם שלשה דברים סגולות ושלשה שמות הקדושים, והם בנקל ללמוד ולפרש, ונתקרה דעתי, וחשבתיו אפשר שעי"ז יוכלו גם אנשי גילי לבוא למדרגה ובחינה כמותי, דהיינו בהיותם יכולים לעליות נשמות וילמדו וישוגו כמו אני. ולא נתנה רשות כל ימי חי

לגלות זאת. ובקשתי עבורך ללמד אותך ולא הורשיתי כלל, ומושבע ועומד אני על זה. אך זאת אני מודיעך והשם יהיה בעזרך לנכה ה' דרכך ואל יליו ובפרט בארץ הקדושה בעת תפלתך ולימודך וכל דיבור ודיבור ומוצא שפתך תכוין לייחד שם, כי בכל אות ואות יש עולמות ונשמות ואלהות, ועולים ומתקשרים ומתייחדים זה עם זה, ואח"כ מתקשרים ומתייחדים האותיות ונעשים תיבה ומתייחדים יהוד אמיתי באלהות, ותכלול נשמתך עמם ככל בחינה ובחינה מהנ"ל, ומתייחדים כל העולמות כאחד ועולים ונעשה שמחה ותענוג גדול לאין שיעור, בהבינך בשמחת התן וכלה בקטנות וגשמויות, וכ"ש במעלה העליונה כזאת. ובודאי ה' יהיה בעזרך ובכל אשר תפנה תצלחה ותשכילה, תן להכם ויחכם עוד.

"פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יה"

בני היכלא דכסיפין למהזי זיו שכינתו ית' וגילוי אלוקותו ית' בכל העולמות בכלל ובעומק לבנו בפרט ע"י מה שנתגלה מצדיקי הדורות בעבודה עליונה וקדושה יהודים עליונים וקדושים מהררי קודש הצובים שבילין נהירין ומפתחות אמיתיים להיכלות עליונים ועולמות מופלאים של יהוד ה' והשגה ודביקות אלוקית עריבות ידידות נעימות שכינתו ית' ברומי רקיעא למעלה למעלה נתיב לא ידעו עיט לא עבר אדם שם בין מלאכים ושרפים ונשמות הצדיקים אשר גילה ברוח קודשו ובהשגתו הנוראה מלאך האלוהים האר"י הקדוש וללה"ה למען נוכל לעלות ולראות ולאשתמודעא אלוקותו ית"ש בהשגה אמיתית וידיעה ברורה ה' הוא אלהים אין עוד מלבדו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

וזרח השמ"ש והפציע אור שבעת הימים אור החיים רכיניו **הבעל שם טוב הקדוש** שהאיר העולם מהשכת הגלות להביא לימות המשיח בלמדו את עבודת היהודים למטה למטה בעוה"ז בעומק נפש האדם בכל עת ורגע, כל אחד לפי דרכו ומקומו לגלות יהודו ית"ש כפי שורש נשמתו, לזכך חומרו לטהר נפשו לעורר רוחו לגלות נשמתו לידבק בחי העולמים יהודו של עולם ית"ש.

וכמו שכתב באגרת הידועה בעלותו להיכל משיח בשאלתו אימתי קאתי מר ? וענה לו משיח צדקנו "לכשיפוצו מעינותיך חוצה וידעו ליחד יהודים כמותך" ולימד אותו ג' שמות בהם יוכל כל אחד ואחד לייחד אלו היהודים. אך לא יכול היה לגלותם. וגילו לנו הצדיקים שאלו הם ג' שמות הקדושים **'אהיה יהוה אדני'** שהם כנגד בחינות **'נשמה רוח נפש'** (הבי"ד הג'ת נה"י – 'מחשבה דיבור מעשה') שהם כללות כל היהודים. ומה שכן גילה הבעש"ט הק' שהם סוד **'עולמות נשמות אלוקות'** ש'עולמות' הם היצוניות העולם – בחינת **'נפש'** של העולם, והוא שם **'אדני'**. ועולה ומתייחד ע"י **'נשמות'** שהם פנימיות העולמות – בחינת **'רוח'** של העולם, והוא שם הק' **'יהוה'**. ומתיחדים ב'אלוקות' – נקודה הפנימית של הכל – בחינת **'נשמה'** של העולם והוא שם הק' **'אהיה'**. וג' בחינות אלו נמצאים בכל דבר ודבר. והמייחדם, מעלה הכל להשי"ת. וזה **כללות כל היהודים**.

ועיקר גילוי הבעש"ט הק' בגילוי **נקודת היחידה** (ה' חלקים יש באדם, **'נפש'** – ענין המעשה – מצוות. **'רוח'** ענין הדיבור – תורה. **'נשמה'** ענין כוונה – תפילה. **'יהיה'** ענין מחשבה – ביטול. **'יחידה'** ענין רעותא דליבא – הכל אלוקות). שהוא ענין היות כל יהודי מיוחד בעצם בהשי"ת חלק אוקי ממעל ממש, וכלשונו הטהור של בעל התניא "יהודי לא יכול ולא רוצה ליפרד מהשי"ת" שזהו ענין **ספירת הכתר** (ה' חלקי נרנח"י כנגד ספירות כתר, חכמה, בינה, הג'ת נה"י, ומלכות. והם גם כנגד ה' עולמות אדם קדמון אצילות בריאה יצירה עשיה) שהארתו למעלה מכל ואין דבר מפריע להארתו והוא ענין **השראה**. השראת אלוקות ודביקות תמידית, שע"י הביטול בתכלית ע"י גילוי היחידה, והארת הכתר, זוכה להשראה עליונה של רוח הקודש וגילוי שכינה והיות אלוקית בענווה ושמחה ותענוג תמידי כידוע למועמים ממעינות החיים של הבעש"ט הק' ותלמידיו הק'

(ומדרכי גילוי היחידה הוא אחדות החברים שהוא מיסודות החסידות ועיין בספח"ק נועם אלימלך פר' דברים שע"י התקשרות לכל ישראל עולה לאדם קדמון שהוא עולם היחידה והכתר והבן)

סדר היחודים

האר"י הקדוש בשער רוח הקודש גילה הרבה מיני כוונות שמות הקדושים שע"י פועלים פעולות עליונות בעולמות העליונים ובנפש האדם. ונחלק לג' חלקים. א. יהודים לויכוך וטהרה ותוספת קדושה. ב. יהודים לתיקונים שונים שצריך לתקן מה שנפגם בעולמות ע"י הטאים וכו' ח"ו. ג. יהודים להמשכות עליונות ועליות נפלאות ולהעשות מרכבה לשכינה הק' והשגת רוח הקודש ודביקות אלוקית ועוד דברים נפלאים.

מהות היחודים

וכוונת יהודים הללו אע"פ שהם כתובים בספרים הלשון שהגיד להם, כבר אמרנו כי הנסתרות הוא מה שא"א אמיתתו להתוודע כלל אלא למי שיודע. ועיקר ענין יהוד הוא כמשמעו השגת היחוד האמיתי שזכרנו להשיג שאין עוד מלבדו ממש, זהו יהוד. ואין שום דבר זולת זה קרוי יהוד. וכל אותם כוונות הם דרכים ליודעים להגיע להשגת היחוד האמיתי שהוא מעין רוח"ק וזוכה להתגלות דרך צפיה (רכי צדוק הכהן ספר הזכרונות מצוה ג')

דהיחוד עצמו אינו כל השמות המבווארים בשער היחודים אלא שהם מפתחות ושער שנכנסים בו לפנימיות היחוד שהוא בחינת רעוא (-רצון ודביקות באל חי) (גר ישראל למגיד מקאזניץ. פמ"ו)

והיינו שהעיקר הוא היחוד והדביקות בהשי"ת וממילא הדרך להשיג היחוד הוא ע"י הרגשת הלב ובקשת הדביקות ויחוד השי"ת ואז זוכה ליכנס לפני ולפנים. וענין הרגשת הלב הוא בחינת בי"ע (כריאה יצירה עשיה) וענין כוונת השמות הוא בחינת אצילות וצריך לכלול שניהם יחד ואז יעלה בידו השגת שלימות היחוד בעז ותעצומות (ליקושי ים החכמה בלק תשע"א)

מהות היחוד שלוקחים את מציאות הנאצל שהיא המציאות דהאי עלמא שפילה, ומהפכים אותה לבחי' מואציל (ים החכמה בחוקותי ס"ז)

מתנאי ההצלחה בעבודת היחודים

שיהיה נקי מן החטא, מהור מכל טומאה, מתרחק מן הגאוה, והכעס עד קצה האחרון, ומכל קפידיא אפילו יש לו סיבה להקפיד, ויזהר מליצנות ומן העצבות ולשון הרע. וירחיק עצמו מריח רע, ויהיה שפל רוח מאד מאד, ובענוה ויראת הטא, וישמח על כל מצוה ותורה יותר מאילו הרוויח או מצא אלף אלפי דינרי זהב. ויכווין בלימודו להמשיך עליו השגה וקדושה עליונה לקשר נפשו למעלה ע"י התורה. ויבכה מאד על מה שלא מבין בתורה הק'. וירבה בלימוד הזוהר הקדוש, בעיון גדול ובגירסא מרובה. וישמור שבת בכל פרטיה כמועשה ודיבור. וישב בביהכנ"ם ברעדה ובמורא ובכוונה. וירבה בשתיקה, ויזהר כברכת הנהנין. ויקום בחצות ויאמר קפיטל אודה ה' ויכווין אחריו מנצפ"ך. ויזהר בתפילין

דר"ת, ובקביעות לימוד מקרא משנה תלמוד וקבלה בכונותיהם. וישא עיניו לשמים ככל האפשר. ויעיין בהלכה. ועל כולם טהרת מקווה תמידית (שעריה"ק ט) וכמוכן ענין החסידות ותיקון המידות בתכלית (שערי קדושה) וכן אמונה ובטחון בהשי"ת בכל תוקף ליחד השי"ת בכל עת ככל מאודו ונפשו. (ליקוטי י"ה) ולהאמין בכח והזוק עבודת היהודים וגודל המשכת הקדושה על ידיהם בין למעלה בין למטה, בין לראוי להם ובין לשאינו ראוי – שאדרבה מיטהר ומתקדש על ידם – אם רק מכין עצמו ורוצה ליטהר ולהתקדש בהם.

אף כל אדם אם אפילו עדיין לא תיקן לגמרי אם קיבל עליו לתקן **אין לו להתעצל ולומר מי אני ליחד יהודים** הלוא אני מלא פגמים, והאיך ישרה קדושה במלוא פנימות, דח"ו לומר כן רק אדרבה אם עשה חבילות עבירות, יעשה כנגדן חבילות מצוות, ...ויגלה טוב מחשבתו אשר אהבתו להשי"ת ויתעלה, ויעשה כל מה דאפשר, והתיקון הוא מעט מעט עד אשר יזכה להתקן לגמרי ואז יעשה המצות כמו צדיק גמור, (דברי חיים סוף תרומה)

וכשהופרש מעניני החומר מעט אזי הדרך הנכון רפואות מתוקים **לעסוק עם כל דבר החוה שבעולם ביהודים** כל אחד לפי בחינתו וזכות חומר (היכל ברכה דברים)

זמן היחודים

צריך ליהרר בענין השעות הראויות אל היחוד. וכבר נתבאר (כ"ג) כי **כל השעות יוכל האדם לייחד**. האמנם העיקר הוא אחר הצות לילה כי אז הוא עת רצון העליון, עת שמשותעשע הקב"ה עם נשמת הצדיקים בגן עדן הארץ. (שערי יהודים פ"ה) המיוחד בעת רצון גורם לייחד כל השרשים העליונים כלם. וזו היא מעלה גדולה מאד. (שעריה"ק דף כד.)
(**מעטות הרצון** : אחר הצות הלילה. קודם עלוה"ש. שבת קודש. עת רעוא דרעיון. מ' ימים מר"ח אלול עד יוה"כ. ועוד)

התמדת היחודים

איתא **בשער הגלגולים** (כ"א) יום א' הייתי לפניו ונתעכבתי חדש ימים שלא עשתי שום יחוד מן היחודים שסדר לי והביט בפרצופי וא"ל אם תעזבני יום ימים אעזבך ואתה גורם בזה נזק גדול שתגרום שיתפרשו ממך הנשמות שרוצו' להדבק בך ונתתי לו טענה שהייתי רוצה לעסוק בתורה באותו זמן ובפרט שלא היו באים כפי הראוי אותם הנשמות בגלוי והשיב לי שעכ"ז לא אמנע מלעשות היחודים ההם בכל יום כי הוא גדול מעסק התורה כי הוא מיוחד העולמות העליונים והוא עסק התורה ויחוד הכל יחד והזהרני שכאשר אייחד היחודים שלא תהיה כוונתי להמשיך הנשמה אלא לתקן למעלה עכ"ל

שמעתי מאא"ז זלח"ה ע"פ "ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי" שודד המלך ע"ה התפאר בעצמו שהיה יכול לילך בשווקים וברחובות, והמעם כי פקודיך דרשתי" היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יהודים, וזה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל לייחד קוב"ה ושכינתיה (דגל מהנה אפרים תצא)

"אך האמת כי שנים שקדתי על ענין היהודים ליחד יהודים כמעט כל רביע שעה יהוד אחד, כאשר אני מתמיד עתה ת"ל, וגם ראיתי לעמוד בטהרה, אך תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי התמדת היהודים. ושורש הכל הארת המדרגה אשר שלמה בזמן החווא, (במק"א מסביר שבכל זמן זמן יש הארה מיוחדת לזמן ההוא וצריך לכוון ליחד לפי אותו הארה והבן) ולקח אותי הב"ה לכלי כאשר הפין. (אגרות הרמח"ל פ"ח)

יש צדיק אשר הולך תמיד בדביקות ויהודים בלי הפסק כלל.. הוא על מדרגה גדולה שיכול להביא הגאולה בצדקתו ויחודו שהולך תמיד בדביקות ויהודים (נעם אלימלך בהר)

אופני היהודים

בשער היהודים מצינו (פ"ח) צריך בעת היחוד כוונה עצומה מאד שיפנה לבו מכל מחשבה ויפשיט גופו מעל נשמתו וכו'

(אין ענין ההתפשטות הזה... התפשטות ממשי שהנשמה יוצאה מגופו ממש כענין השינה... אבל ענין ההתפשטות הוא כי יסיר כל מחשבותיו לגמרי, והכה המדמה שבו... יפסקו מלדמות ולהחשוב ולהרהר בשום ענין מעניני עוה"ז וכאילו יצאה נפשו ממנו. (שערי קדושה לרח"ו ש"ה))

והבן איש חי (בניהו ברכות ז.) כתב האדם המיוחד יהודים ומתקן תיקונים צריך תחלת הכל לעשות כוונה להעלות נפשו מן העשיה אל גדר היצירה (וכמ"ש בשערוה"ק נב בכוונת העפיה. מובא כאן בקונטרס)... ואז יצליח בכל מעשה המצוות שלו ובכל יהודים שמיחד.

אך **בתולדות יעקב יוסף** כתב : האדם יכול ליחד קוב"ה בכל מדרגותיו הן במעשה הן בדיבור כגון בתפילה ובלימוד, וכשאינו יכול ליחד גם בדיבור אזי יש ליחד במחשבה בסוד "לך דומיה תהילה" כי גם בהי' ומדריגה זו יש בשכינה בעת ההיא, ויקבל גם זה בשמחה שהוא יהוד כאמור ואין יהוד בקטטה והבן (וכן כתוב בדגל מהנה אפרים ליקוטים) (חזו"ן שבכל מצב אפשר וצריך ליחד רק שיהיה בשמחה והבן)

והאמת שאלו ואלו דא"ה וצריך כל האופנים (ואולי ג' הדרכים כנגד נפש רוח נשמה) וכל אחד יתחיל כפי שורשו ונטיית לבו ואל תאמר לכשאפנה... ובהמשך ייחד בכל האופנים לפי צורך התיקון הנצרך בעת ומקום ההוא והבן.

ובחיכל הברכה (לרה"ק מקאמרנא ריש ויקרא) כתב : תכלית השלימות הוא להיות מעלה ומטה, וכך שמעתי מאת אדמו"ר מוה"ר אברהם יהושע העשיל ממעזיביו (הרה"ק מאפטא) מה שקיבלתי ממורי ורבי רבינו אלימלך "אובין הונטן הונטן אובין" (למעלה למטה למטה למעלה)... בכל בחינות קטנות וגשמיות שם גניז אלופו של עולם, וכל מנופת לא תטנפך כי איש אוכלה הוא, ובבחינה זאת יהיה משיח שיתלכש בכל בחינות עולם ולא יפול ממדריגתו וזהו בחינות אלקות דלא אישתני בכל אתר. והבן.

דרכי הכוונה והיהודים הם רק באופן של דביקות, להתקשר ולהדבק בהשי"ת ולהשוב עליו, אך אם אינו מרגיש דבקות פנימית על ידי הכוונות והיהודים אלא רק מביט והושב בשמות הקדושים הרי האותיות נשארים יבשים בבחי' מיתה.

אמנם כאמת גם הבטח בלבד בשמות הק' מעוררת איזה מדרגה, ויש מעלה אף בזה, ועפ"י עומק הקבלה הענין הוא שבהבטח והסתכלות היצוניות מעוררים מידת המלכות של אותה מדרגה, ונקראת בחי' תמונה, שמעורר בדמיונו איזה בחי' ולכן אין לזלזל בזה כי מועיל עכ"פ מעט, אולם בוודאי אין זה המהלך האמיתי של הכוונות והיהודים.

וצריך שלכל הפחות תביא אותו הכוונה לדבקות (כללית) בהשי"ת וכדברי הבעש"ט הק' "אם כיוון ליבו יצא" שיגעו הדברים בליבו, ויהיה לו דבקות עמהם. אך כאמת צריך להחיות האותיות והמחשבות ולהתקשר בהם בהרגשה כאותה צורה שבה נעשים הדברים בעת הזו למעלה (ליקוטי ים החכמה תשס"ז)

גם עיקר הכל תלוי שתכנין בחשק גדול נמריץ ובשמחה. (שעריה"ק ז)

דרכי היהודים

תחילת עבודת היהודים אינו מרגיש המדרגות (הבחינות-הענינים) כראוי אלא רק במחשבה והשתוקקות בלבד, והם יהודים בסוד הכנה, שהם מחשבות קדושות, שאף שאינו משיג היחוד הוא משתוקק והושב ורוצה ביהוד, והוא עבודה השובה מאד, (בחי' לאה) וצריך אלפי יהודים כאלו כי צריך להשתוקק בלי סוף ולהשוב ולרצות את כל המדרגות, וכל השתוקקות הוא הכנה (העלאת מ"ן) לפנימיות היחוד. ופנימיות היחוד היא המדרגה של ביטול באין הגמור עד שזוכה להשראה העליונה וליחוד השלם לצאת לגמרי ממציאיות האי עלמא ומרגיש השראת אלוקות אף על הגופניות. אך צריך להקדים לזה את התמדת היהודים שהוא ההשתוקקות בכל עת ולייחד אף כשלא משיג וגם בשעת הסתר לא יניח את העבודה אפי' רגע אחד (ים החכמה וראא ע"ג)

יש כמה מיני יהודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינו יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

עולם היהודים

הכלל, כל יחוד צריך לייחד עד שמגיע לבחי' החכמה שבאותה מדרגה, והסימן הוא שמרגיש עונג רוחני והתפשטות הארה בתוכו (ים החכמה ס"ז)

איתא בווז"ק שלח רבי אבא לר"ש איזה הוא רזא דיהודא, שלח ליה "אמנם אהותי בת אבי היא אך לא בת אמ"י" שהיהודים הם מרזא דאבא (בחי' חכמה) ולא מאימא (בחי' בינה) (דגל מחנה אפרים וישב)

כלל גדול בכל היהודים להמשיך הנשמה בתוך אותיות השמות וזכור זה (תולדות יעקב יוסף שלח)

נתיבות היהודים

איתא בכתבי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב קצ"ג) בשם בעל החרדים ויהי מורא שמים עליכם וכאילו השמים ואור השכינה עליכם ממש וכאילו האור מתפשט סביבו והוא בתוך האור זוהר הרקיע יושב ויגיל ברעדה, והוא יהוד השלם.

ובשם הרמב"ן מובא (בעש"ט עה"ת פ"ג נ"ז) להתבונן בעת התפילה האיך אור השי"ת מקיפו מכל צדדיו.

ובפרדס רימונים (שער הגוונים) איתא לכווין הספירות לפי גוונים כגון חסד הויה בגוון לבן, גבורה בגוון אדום, תפארת בגוון ירוק – צהוב, וספירת המלכות היא תכלת ושחרות (וכן בזה"ק ח"א י"ה)

ואף שאין למעלה לא גוונים ולא אותיות מכל מקום ככה הציור לעורר נפש האדם להרגשת דביקות עליונה, וזהו ענין הדמיון שהוא סוד עבודת המלכות – השכינה הק'. שהיא שורש וראש לראיה העליונה. בסוד "תמונת ה'"

וכן הוא בענין היהודים יצייר האדם אורות היהודים בציור אמיתי, וכן אור השי"ת המקיף וסובב אותו יחד עם ציור השמות הק'. (ובעמק המלך כתב שירגיש איך שמן משהת קודש נמשך בכל גופו) ואף שזה בהינת דמיון, אך משך הזמן יודרך ויתעלה להארה אמיתית והרגשת מציאותו ית"ש.

וכן בניגון טוב הוא מאד להעלות עצמו יחד עם השמות הק' וכדי ליכנס בעומק היהודים יחזור שוב ושוב על היהודים בציפופ, וכן משך היום הרבה פעמים, וימחוק מחשבות המפריעים מחשבתו, וזה ע"י שמות הק' (גדשנאל. טפטפיה. ועוד יהודים) וכן יעלה כל מחשב"ז ליחוד ה' בדרך העלאת המידות (ועיין הרחבה סוף הקונטרס) וכן יחשוב שכל מפריע וחוצץ למחשבתו הוא מאת השי"ת ובהשגח"פ וזה חלק מענין היחוד הנצרך עתה וד"ל...

הבנת היהודים

האיך יכול האדם לפעול ע"י מחשבתו והענין בקיצור עפ"י דאיתא בשערי קדושה (ח"ג) שהאדם כלול מכל העולמות (ובספרים איתא מד' רוחות או מד' יסודות והכל ענין אחד) וזהו נעשה אדם לשון רבים שכולם נתנו בו חלקם, ובאופן כללי הם ה' חלקים – נרנח"י, וע"י נפשו עולה האדם בעולם העשייה וע"י רוחו בעולם היצירה, וע"י נשמתו בעולם הבריאה, וע"י חיה שלו לעולם האצילות וכו'. והנה אלו האורות המתפשטות באדם רובם נמצא למעלה בשורש ורק חלק קטן יורד ומתפשט למטה בסוד נשמת האדם הנותנת לו חיות. ובתיקון המעשים והמידות הרעות ובהסיר המסכים המבדילים של העוונות, אזי יוכל האדם להתקשר לשורשו למעלה ולקבל הארה ודביקות באל חי בלי צמצומים ומסכים המבדילים, וזה ע"י עליה לשורש נשמתו ומחשבתו אשר שורשה למעלה בכל העולמות.

וזהו דאיתא על החסידים הראשונים שהיו מדבקין מחשבתן בעליונים ומושכין האור העליון למטה (ר"ח פ"ז ע"ה) וזהו דאיתא מהבעש"ט הק' במקום שמחשבתו של אדם שם הוא כולו

(כתר שם טוב נ"ו) שעיקר חיות האדם הוא במקום מחשבתו למעלה. והבן כח המחשבה ויהוד המעשה.

שמעתי בשם מורי שענין התפילה וכוונתה והיהודים שצריך לקשר עצמו בהם, וידוע שהוא עולם קטן ובהתעוררות שלמטה יתעוררו למעלה למעלה וישפיעו למטה עד מדרגתו של זה האדם הממשיך זה ומקבל השפעה (תו"י קדושים)

משך היהודים

מצינו לצדיקים שפעמים היו מכוונים במהירות גדול כמראה הכזק, ופעמים היו מכוונים באריכות גדולה וכיוצא בזה שינויי טובא כפי המקום והזמן. והענין יען דשורש ענין הכוונות תלוי באבנתא דליבא כפי גודל מעלת הביטול והדביקות והרעותא דליבא שעומד בהם המכווין, ולפעמים "מאריך בתיבה בדביקות ואינו יכול ליפרד מאותו התיבה" כמבואר בדברי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב מ"ד) ולפעמים להיפך כי "פעמים יכול לומר התפילה במהירות גדול מחמת שבווער ליבו אהבת ה' מאד והתיבות יוצאים מעצמם" (שם ר"ב) וכדברי הרה"ק הבני יששכר (הוספות מהרצ"א לספר סור מרע ועשה טוב פ"ה) "כשזוכה לדבק עצמו בשורש המחשבה אזי ה' יתברך ילמדהו דעת איך יכוין כל כוונות האר"י ז"ל ויותר ויותר מהמבואר בכתב הכל כרגע אחד... וכמש"כ מוהרנ"ת "ומי שרוצה באמת והולך בדרך אמת א"א לידע דרכו כי פעמים בא בארוכה ופעמים בא בקצרה פעמים מאריך בתפילתו ופעמים מקצר בבחינת אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את ליבו לשמים. שזהו בחינת אמת שיכוין את ליבו לשמים באמת

השארת אור היהודים

אחד מסודות דרכי השכינה הק' (גילוי ה' בליבו של אדם) שהיא נתגלית בעת קיום המצווה והיהוד, אך תקף נעלמת ההארה והבהירות, ואם האדם נחלש או מתבלבל אזי אינו יכול לפעול שלימות התיקון.

והעצה לכך הוא כי בעת התגלות האהבה והיראה והדביקות בעת היחוד צריך גם להוסיף לדבר לפני השי"ת, אם בדיבור ממש, אם בדיבור במחשבה בהירה, ועי"ז ישאר בקדושת היחוד ובדביקות בשכינה הק'. שצריך להכין כלים לאור היהודים ע"י דיבורים בפשיטות לפני הקב"ה וכן לפני היחוד בסוד "פה אל פה אדבר בו" לפנות ולהשיח בכל עת אל הבורא ית"ש בדיבור ובמחשבה כאחת וזהו שלימות היחוד. (ליקושי ים החכמה) (ועיין ריש שערות"ק מענין הנבואה המתלבשת תוך הדיבור וההכל של הנביא ואבמלה"ב)

פנימיות היהודים

עבודת היהודים האמיתית נעלמת, ורוב האנשים אינם מבינים כלל את ענין היהודים כאמת, אלא למטה בבחי' נוגה שהוא עם ישות שזהו היפך הכוונה, כי כאמת עיקר ענין השמות הוא רק ביטול גמור במאציל.

וצריך להתייגע ולהתעמק יותר ויותר בביטול הגמור, בשמות הקודש, כמו"ש רבינו הבעל התניא שבמחשבת השמות לא עבד מידי, אלא צריך לחשוב מהשי"ת בעמקות, ובביטול לפנים מביטול. וצריך תחילה לעלות במדרגות הביטול, קודם ביטול בקבלת עול, ואח"כ ביטול באהבה ויראה, וביטול בהתבוננות, שהם מדריגות של ביי"ע, ואח"כ ביטול במציאות בדרגת אצילות.

והנה עולם המחשבה הוא עולם רחב לאין שיעור, והוא מתחיל ממקום צר – שמתבונן באמונה פשוטה, וככל שמעמיק והולך בה הקב"ה פותח לפניו שערי רקיע אשר כלל לא ידע והכיר בהם, ויעלהו מעולם לעולם וממדרגה למדרגה להשיג את בוראו עם מידת מלכותו, שזהו רצון הבורא ית' לקרב כל איש יהודי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

והדרך הוא שלא להישאר לעמוד במחשבה אחת של אמונה, אלא יש להעמיק ולהרחיב בה ממדרגה למדרגה, והתחלה היא במחשבות פשוטות של אמונה, וצריך ליכנס דרכם אל אור עומק האמונה, ע"י הכוונה בשמות הק'.

וצריך שיכנס כ"כ בעומק אל אור האמונה פשוטה עם דקות השמות הק', ובהתבוננות בבחי' היות השי"ת ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין עד שירגיש בנפשו ביטול גמור אל בוראו ית"ש. וצריך להגות בספרי תלמידי בעש"ט הק' כדי להשכיל את הדרך איך לדבק עצמו בביטול אל השי"ת ביהודים קדושים בדרכי ההתבוננות של ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין (יום החכמה משפטים תשס"ז)

ענין היהודים אינו להסתכל על שמות בעלמא, אלא שע"י שמסתכל על השמות יכניס לעצמו אמונה. והמהלך האמיתי של היהודים הוא סוד תורת החסידות שגילה הבעש"ט הק' והוא ענין השראת אלוקות והתבוננות בעניני האמונה והיהוד. (יום החכמה תשע"ד)
(המשך הקדמה הסוף הקונטרס)

מצווה רבה ללמד עצמו תמיד לעשות יהודים הנוגעים בשכינה ואין

בעונותינו הרבים עתה תומך ומנהל לה רק מי שיודע לייחד (אור צדיקים למהר"ם

פאפירוש הנהגות ו')

דבר המבין

נפתחו השמים ואראה מראות אלוקים (ר"ת אמונה)

ידוע בדורנו, דור עיקבתא דמשיחא, שארובות השמים ושערי החכמה נפתחו כדאיתא בזה"ק. ואיתא מצדיקים (שארית ישראל ויילעדניק) שמוזמן הבעש"ט הק' התחיל אורו של משיח, וזה תכלית גילוי הבעש"ט – 'להביא לימות המשיח' ועיקר העבודה ביהודים קדושים כפי כתב באגרת הקדושה שנתגלה מפי משיח צדקנו. וכן בשאר ספרים הקדושים שהלהיבו הלבבות לעבודה לצורך גבוה לסעוד השכינה הק' ליחד קוב"ה ושכינתיה לעשות נחת רוח להביות"ש

ובאמת בספרים מצינו הרבה דרכי היחוד והדביקות כל אחד לפי דרכו מיוסדים על אדני פז התנא אלוקי רשב"י שגילה יהודים בפסוקים ומדרשים, ואחריו האר"י הקדוש בדרך השמות הק', ואחריו הבעש"ט הק' ביחוד הלב והמעשה.

אך בכ"ז השתדלנו לקצר שהרי התכלית הוא ליחד לאחד להגיע להויה השרשי והעצמי שאין עוד מלבדו. "שויתי ה' לנגדי תמיד" וע"כ פתחנו קצת הדברים בבחי' תן לחכם ויחכם עוד 'זהשי"ת יהב חכמתא לחכימין' וכל אחד ירחיב הדברים לפי שורש נשמתו ע"מ להגיע להבנת והארת היחוד. ואפשר באריכות בספרים הק' שער רוח הקודש להאר"י הק'. שערי קדושה לרח"ו. ועוד הרבה ספרי ראשונים ואחרונים מעניין הדביקות ויחוד ה' ובעיקר בספרי החסידות העוסקים בתורת היחוד, בכללות היחוד, או בפרטי היחוד, או בעבודת השי"ת על פי דרכי היחוד, עד שיאיר השחר ויפציע אורו של משיח צדקנו בפרטות ובכללות, אכ"ר.

השתדלנו להביא היחודים הקצרים, אשר משך הזמן אפשר לכוונם בע"פ ללא קושי, ואפשר לכוונם בכל עת ורגע ממש, והרגל נעשה טבע. ויהי"ר שיתקיים "בצל שדי יתלונן... אשגבהו כי ידע שמי...אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי"

שגיאות מי יבין. ואם ישנם יתלו בחוסר הבנת המלקט, ולא ה"ו בספרים שנתלקטו.

לנגדי תמיד

לנגדי תמיד

שויתי

כי מימיני כל אמוני (תהלים ט"ז)

טוב לאדם שיצייר אותיות שם יהוה תמיד בציוורם לנגד עיניו ודבר זה גורם להביא בלב האדם יראתו ית' וגם לזכך הנפש, וז"ש דוד המלך ע"ה **"שויתי יהוה לנגדי תמיד"** זה כלל גדול בתורה ובמעלת הצדיקים ההולכים לפני האלהים (רמ"א סי' א') **וזהו כל מעלת הצדיקים** (ביאור הגר"א שם)

זה חיוב על כל איש מישראל לצייר השם הויה ב"ה לנגד עיניו. אך הצדיק השלם העובד ה' ומתקן את השם הויה ב"ה אזי ממילא תמיד עומד לנגד עיניו ואין צריך לצייר עוד וזהו שאמר דוד המלך ע"ה **"שויתי ה' היינו שעבדתי ותקנתי את השם הויה ב"ה עד שהוא תמיד לנגד עיני** (נועי"א תרומה)

וגם אני זעירא דמן חבריא לקהתי כוונתי להתפילות והברכות כולם מיוסדים על אדני פז אותיות שם הויה, והייתי מרגיש ורואה נפלאות, שהם ממש מפתחות החכמה ופותרים ארובות השמים העליונים, אשרי מי שזכה להם. וע"ז נאמר **"בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך"** (משלי ג' ו') במבואות המרכבה, ויצילך מכל נזק ופחד, ויקויים כך **"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך... ואם תכווין לעולם בשם הויה שבכל ברכה וברכה לבנין הפרצופים ואורם הגדול היווד מלמעלה על ידי כוונתך, לכן בכל דרכיך תדעהו תצליח ותרוויח ותהיה אהוב למעלה ונחמד למטה ולא יהיה לך שום מקטרג ומסמין עליך, וכל זה מועיל כל ימות השנה, וטובה הכוונה מאד מאד ותרגיש בעצמך הפלא ופלא פעולת הכוונה** (עמק המלך יד קנג)

יצייר במחשבתו צורת ארבעה אותיות ההוי"ה מצויירת בכתיבה אשורית. כי ז"ם **"שויתי ה' לנגדי תמיד"** (תהלים ט"ז) ובשעה שמציירו לפניו אם הטא באיזה הטא הפוגם באיזה אות מארבעתם אז אותה האות לא תוכל להצטייר בין עיניו ועי"כ ידע כי יש שם פגם כן אם האות הוא מצוייר בין עיניו בדיו שחורה ידע שעדיין הוא בעשיה. ואם אדום הוא ביצירה. ואם לבן בכריאה. ואם לבן ומאיר ומתנוצץ הארתו הנה הוא באצי. ועי"ז יכיר האדם באיזה עולם הוא נדבק. וכן עד"ז יצייר ההוי"ה בכל אבר ואבר שבו או בפניו או בידו ואם שם יתראה החסרון יכיר כי באותו אבר הטא. ואני הכותב היים שמעתי ממורי ז"ל **שעיקר עיון ההוי"ה כאמיתותה הוא בהיותה כמראה שלהבת אש,** ואם יוכל לציירה בדרך זה הנה האיש הזה בלתי פגום ושלם. (שערה"ק דף ד')

יהודה

טוב לאדם שיצייר אותיות הויה נגד פניו בניקוד יְיָאָה וזה סוד "שויתי ה' לנגדי תמיד", וזהו הגורם להביא יראה גדולה בלב אדם, ולזכך נפש המהורה

יהודה

וכן יצייר אותיות הויה בניקוד בְּיָהּ ומסוגל לטהר מחשבתו

יחוד ד' מיתות ב"ד

קודם כל לימוד ומצווה ומעש"ט ויחודים צריך למסור נפשו עק"ה ית' כדי שבזמן הלימוד או המצווה וכו' יהיה צדיק וכילד הנולד וממילא כל מעשיו יהיו רצוים לפני הקב"ה כריח ניהוח, משא"כ אם לא רוחץ וכו' יהיו מאוסים בבחי' ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חקי ונותן כח לקלי' ח"ו, אבל אם עושה תשובה קודם כל מצוה ולימוד וכו' יהיה נקי ואז יש כח במעשיו לתקן ולברר מה שלא יוכלו המלאכים (ועיין שעה"כ כד: שצריך לתקן מה שפגם בד' אותיות הויה, ויקבל ד' מיתות והם ע"י ד' אותיות אדני, ויחד הויה באדני ע"י ד' אותיות אהיה וע"י ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן)

וזה סדר כוונת ד' מיתות ב"ד

סקילה י א א יוד הי ויו הי ע"ב

שריפה ה ד ה יוד הי ואו הי ס"ג

חרג ו נ י יוד הא ואו הא מ"ה

סקילה ה י ה יוד הה וו הה ב"ן

אם קשה לו לצייר ממש בפועל מספיק כוונת השמות ויטהר ע"י (זכרון דברים קאמארא)

יחוד 'מחשבה' (פע"ח שער הנהגת הלימוד)

לטהר המחשבה – יצייר לפניו ה"פ ק"ל, שהוא (ריבוע) שם מ"ה, פשוט כמ"מ, וזה רמוז במלת מחשבה – חשב מ"ה, ופי' אם תכבסי בנת"ר, כי ה"פ ק"ל, גי' נת"ר.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

שמות הקדושים לטהרת המחשבה

גְּדֵשֶׁנָּאֵל

איתא בסה"ק דהשם גְּדֵשֶׁנָּאֵל מסוגל מאד לבטל הרהורים רעים ה"ז וזפ"ה חשף ה' את זרוע קדשו" דהנה המידות הק' שברא השו"ת הם אורות הקדושים ונתפשמו למטה הכל בשביל שיהיה שכר ועונש, וכאשר בא לאדם איזה הרהור רע ה"ז יבין שההרהור הזה בא ממקום גבוה ויעלה המחשבה לשרשה ונתגלה הניצוץ הק' ונתעלה והקליפות נופלים, והשם הנ"ל גימ' 'חשף' וזפ"ה 'חשף ה'" ע"י שעשה כנ"ל נתגלה הניצוץ הק' כי חשף לשון גילוי, "את זרוע קדשו" עד שמעלה ניצוץ עד היראה ואהבה אמיתית שנקרא "זרועות עולם" (אור לשמים שופטים)

דְּמוֹדֵטִירוֹן טַפְטַפְיָה קָרַע שֵׁטָן

יחוד 'נחת' (שערורה"ק דף ה:)

אם יכוין האדם תמיד בשלשה שמות אלו שנכתוב, יזכה לדעת. והנה הם ג' שמות של אהי"ה אחד במלוי יודי"ן, ואחד במלוי אלפי"ן, ואחד במלוי החי"ן, אשר שלשתם הם בגי' תנ"ה, ועם שלשה הכוללים יהיו בגי' נח"ת, ועליהם נרמזו "דברי חכמים בנח"ת הם נשמעים" (קהלת ט')

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה
אלף הה יוד הה

ונלע"ד שהם סוד מוחין דגדלות של ז"א שבאים מלובשים תוך נה"י (נצח הוד יסוד) דאימא (נה"י דאימא נעשים מוחין – חב"ד לז"א) שהם אלו שמות 'נחת' (כלי נה"י דאימא הם ג' שמות אהיה – נצח במילוי יודין גימ' קס"א, הוד במילוי החי"ן גימ' קנ"א. יסוד במילוי אלפי"ן גימ' קמ"ג. עם הכוללים גימ' נחת הנ"ל) וידוע שנה"י של אבא מלובשים תוך נה"י של אימא. וזהו רמז "דברי חכמים" שהם נה"י דאבא (אבא-חכמה) "בנחת" ע"י נה"י דאימא "נשמעים" יקבלם ז"א. ותכוונה שע"י המשכת מוחין של אבא נדהים הקלי ועיי"כ ז"א זוכה לדעת. (סידור הרש"ש בקצת שינוי לשון)

קודם כל יחוד יכוין לג' שמות אהיה יהוה אדני בשילוב כזה

איא דהה נוי יהה וזה בדרך עליה

ואח"כ בדרך ירידה **איא ההד יונ ההי**

והם כנגד ד' עולמות שיחשוב שעולה בהם

(ובשערורה"ק : אם התחיל להשיג איזה דבור בפיו ע"י היחודים שעושה ואין לו רק שפתים נעות בלתי התוך אותיות.)

יחוד להוציא הדיבור (שערוה"ק דף מב.)

והוא אם כבר זכה האדם המיוחד אל איזה התעוררות מצד נשמתו המדברת עמו. על ידי איזה יהוד שעושה, ואין בו כח להוציא הדיבור בשפתיו. מן הכח אל הפועל. יעשה יהוד זה קודם שיעשה היחוד האחר שהוא עושה. וזהו, תחלה יכוין בג' מלויים של אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן ששלשתם הם בגי' תנ"ת. ותצרך עמהם רבוע אהי"ה פשוט שהוא מ"ד בגי' הרי הכל בגי' תצ"ט. ותכוין להוריד אלו ארבעה שמות בשם צבאות שהוא היסוד ברית הלשון והוא ג"כ בגי' צבאות כמנין תצ"ט ואחר כך יעשה היחוד שירצה

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא
א אה אהי אהיה

גימ' תל"ט להוסיף
ליסוד שהוא הלשון

צבאות

גימ' תל"ט

יחוד להבריה השטן (שערוה"ק דף מב.)

(לייחד אותו אחר היהודים) ותכוין לסלק ולדחות כח החצונים ביחוד הזה. והוא שתכוין לחבר ולשלב ב' שמות אלהי"ם אלהי"ם ויהיו מנוקדים כזה **אאללהייהים** ותכוין כי ב' שמות אלו, עם עשר אותיותיהם הם בגימ' יעקב. גם תכוין כי נקודם הם בגי' גם כן יעקב (דע"ה הובא בספרי האחרונים שהם בגי' השטן ור"ל שבכה שמות הגז' ונקודות העולים ב' יעק"ב ישבר כח השטן שגי' הגז')

אאללהייהים גימ' עק"ב.

מספר ב' אלהי"ם עם הנקודות הוא מספר 'השטן'. בכח אלו השמות יבריה כל צר ומשטין

ויכוין בשם היוצא מר"ת הפסוק **ויאמר יהו"ה אל השטן יגער! יאהי!**

יהוד שמות המלאכים (שערוה"ק דף ח:)

יכוין בכל יום, שם הויה בנקודתו המושל בו.

ושמות המלאכים הממוזנים בו (והם בר"ת של הניקוד של אותו יום)

יום א' - יכוין **יְהוָה** והמלאכים **סְטֹטְרִיָּה גְּוִרְיָאֵל וְעִנְאֵל לְמוֹאֵל**
יום ב' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׂמִיעֵאל בְּרַכְיָאֵל אֱהִינְאֵל**
יום ג' - **יְהוָה** והמלאכים **זִנְיָאֵל לְהִדְיָאֵל מִזְנִיָאֵל**
יום ד' - **יְהוָה** והמלאכים **זִזְקִיָאֵל רְהִטִיָאֵל קְדוּשִׁיָאֵל**
יום ה' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׂמוּעָאֵל רְמִיָאֵל קְנִיָאֵל**
יום ו' - **יְהוָהוּוְהוּוּ** והמלאכים **שְׂוִבְמוּשְׂוִיָאֵל רִפְוִיָאֵל**
קְדוּשִׁיָאֵל

ליל שבת קודש - **יְהוָה** בניקוד שבא וצירי, מלאכי השבא - **שְׂמִיעֵל**
בְּרַכְיָאֵל אֱהִינְאֵל מלאכי הצירי - **צְוִרְיָאֵל רְזִיָאֵל יוֹפִיָאֵל**

יום שבת קודש - **יְהוָה** בשבא וקמץ, מלאכי השבא - **שְׂמִיעֵל בְּרַכְיָאֵל**
אֱהִינְאֵל מלאכי הקמץ - **קְדָמִיָאֵל מְלַכְיָאֵל צְוִרְיָאֵל**

מנחת שבת - **יְהוָה** בשבא פתח, מלאכי השבא - **שְׂמִיעֵל בְּרַכְיָאֵל**
אֱהִינְאֵל מלאכי הפתח - **פְּדִיָאֵל תּוֹבִיָאֵל זִסְדִיָאֵל**

יחוד לזיכור הנפש (שערוה"ק דף ה:)

ועתה נבאר סדר נאה, לזכר הנפש ולהאירה ולהוסיף בה כח והארה, להתקשר למעלה בקדושה עליונה. בלילה, קודם שתעסוק בתורה, תכוין לכל הכוונות שנבאר, ואח"כ בכל שעה ובכל רגע, וכפי מה שתרכיב לכוין בהם, כך תרכיב הארה בנפשך. ומה טוב ומה נעים, אם כל היום כולו יהיה נגד פניך, כי זה מתקן הנשמות ומאירה מאוד

יחוד אצל ואמא עילאין - שם ע"ב ושם קס"א

יאולדף הליי וייווד הליי

יחוד ישאל סבל ותצונה - שם ס"ג ושם קס"א

יאולדף הליי ויאוד הליי

יחוד ישרי ורחל הגדולים (ז"א ונוק') - שם מ"ה ושם קמ"ג

יאולדף ההאא ויאוד ההאא

יחוד יעקב ורחל - שם צ"ן ושם קנ"א

יאולדף הההה ויוד הההה

וביום, תכוין אח"כ לשלב שם הוי"ה פשוטה בשם אהי"ה פשוט, ותתחיל (השילוב) מן אהי"ה. ואח"כ תכוין ג"כ לשלב שם אדני בשם הויה, ותתחיל (השילוב) מן אדני. (אדני אהיה הם בחינת לילה ע"כ מתחילים בהם - לכול לילה ביום.)

איהיהה

יחוד אצל ואמא

איהיהה

יחוד ז"א ונוק'

ובלילה יכוין להיפך (קודם הויה - בחי' יום, לכולו בלילה)

איהיהה

יחוד אצל ואמא

איהיהה

יחוד ז"א ונוק'

בוזנה ב'. ידוע כי ג' עולמות בריאה יצירה עשיה הם, ויהוסי (שמות הק' שלהם) – **אל שדי** בבריאה, **אל היה** ביצירה, **אל אדני** בעשיה. וידוע, שיש לאדם תוספת נשמה בכל שבת מן אבי"ע. (אצילות בריאה יצירה עשיה) ובליל מוצאי שבת, מסתלקת בחינת האצילות, ונשארים עמו ג' בחינת – בריאה יצירה ועשיה. וביום ב' מסתלק בחינת בריאה, ונשארים יצירה ועשיה. וביום ג', מסתלקת יצירה, ונשארים עשיה. וביום ד', מסתלק גם העשיה משל שבת שעברה. ..והזור האדם לקנות תוספות שבת הכאה מבחינת עשיה. וביום ה', קונה יצירה. וביום ו', קונה בריאה. וביום ז', אצילות.

תכנין תמיד שיבוא לך הארה לקיים תוספת שבת מבחינת אותו יום

מתוספת שבת העבר –	מתוספת שבת הכאה –
יום א' אל שדי . (לאה)	יום ד' אל אדני (רחל)
יום ב' אל יהוה (ד"א)	יום ה' אל יהוה (יעקב)
יום ג' אל אדני (לאה)	יום ו' אל שדי (רחל)

(הג' ימים ראשונים תכנין, כי אל שדי ואל אדני שהם נוקבא, (שהם כנגד עולמות בריאה ועשיה) הם בחינת לאה, ובחינת אל הוי"ה (כנגד עולם היצירה) הוא ז"א – ישראל, ובג' ימים אחרונים ליעקב ורחל (שהם כנגד ז"א ולאה, אך למטה מהם))

ובדרך העבודה

אל שדי כנגד עולם הבריאה (כנגד בחינת חב"ד) והוא עולם המחשבה – בחינת נשמה. וע"כ העבודה בעיקר במחשבות קדושות וכוונות ויהודים.
אל יהוה כנגד עולם היצירה (כנגד בחינת חג"ת) והוא עולם הדיבור – בחינת רוח. וע"כ העבודה בעיקר בדיבור בתורה הק'.
אל אדני כנגד עולם העשיה (כנגד בחינת נה"י) והוא עולם המעשה – בחינת נפש. וע"כ העבודה בעיקר במעשי המצוות בעיקר מצוות מעשיות.

לחשוב באהבת השי"ת. ובפרט ביום א' בשבוע. ביום ב' – יראה. ביום ג' – תורה באהבה ויראה. וכן ביום א' – כונת הלב. ביום ב' – דבור. ביום ג' – מעשה. להתרחק מן הכעס. ובפרט מאנשי הבית. להתרחק מן השבועה תכלית הריחוק. להזהר בתפילין כראוי. בקור חולים. מוזהר. להזהר לבני ביתו על שמירת שבת כראוי בע"ש. (שערוה"ק עז)

כוזנה ג'

יום א' תכוין בשם ס"ג. **יוד ה' ואו ה'י** (כנגד עולם הבריאה)

יום ב' שם מ"ה. **יוד הא ואו הא** (כנגד עולם היצירה)

יום ג' שם ב"ן. **יוד ה'ה וו ה'ה** (כנגד עולם העשיה)

ואח"כ תכוין מלמטה למעלה

יום ד' ב"ן. **יוד ה'ה וו ה'ה** (כנגד עולם העשיה)

יום ה' מ"ה. **יוד הא ואו הא** (כנגד עולם היצירה)

יום ו' ס"ג. **יוד ה'י ואו ה'י** (כנגד עולם הבריאה)

כוזנה ד'

ואחר כך מלמטה למעלה כנוכר. תכוין לאותיות הויה לפי בחינת היום

יום א' **יהוה** (כנגד עולם הבריאה) יום ד' **יהוה** (כנגד עולם העשיה)

יום ב' **יהוה** (כנגד עולם היצירה) יום ה' **יהוה** (כנגד עולם היצירה)

יום ג' **יהוה** (כנגד עולם העשיה) יום ו' **יהוה** (כנגד עולם הבריאה)

כוזנה ה'

תכוין לשם מ"ב (השיך לעולם דיצירה, שהוא אב"ג ית"ן כל הז' שמות להעלות בהם נפשך מעשיה ליצירה ע"י שם מ"ב.

**אבג יתן
קרע שטן
נגד יכש
בטר צתג
זקב טנע
יגל פוק
שקו צית**

אך ביום ב' (יום ב' זה), אמרנו לעיל שכוונתם כנגד עולם היצירה) תכיון שגובר
קר"ע שט"ן, על כל השאר,
כדי שע"י תעלה.

אבגיתן קרע שט"ן נגדיכש בטרצתג זקב טנע יגלפוק שקוצית

וביום ה', גובר ח"ק ב"ט נ"ע -

אבגיתן קרע שט"ן נגדיכש בטרצתג זקב טנע יגלפוק שקוצית

גם צריך לשלב ולקשר השם האחרון עמו, כי כיון שכוונתך לקבל תוספת
שבת, וידוע כי שם יום שבת שק"ו צי"ת,

ביום ב', לקשר ולשלב שם יום ב' עם שם יום ז' קשרקעושיצטינת

וביום ה' תשלב שם יום ה' עם שם יום שבת, שיקבל הארה משם כל
היום, משם של השבת:
זשקקבוטצניעת

מצאתי, טוב לאדם לכיון ביום א' בשם אבגית"ן. וביום ב', קרעשט"ן
וכו'. וביום ז', שקוצי"ת. שעד עתה היה מתלבשת בימי החול, ועתה
הוא עולה למעלה, והיא מאירה עלינו מבלי מלבוש דחול, ע"כ.

יום א'	אבג יתן
יום ב'	קרע שט"ן
יום ג'	נגד יכש
יום ד'	בטר צתג
יום ה'	זקב טנע
יום ו'	יגל פוק
יום ז'	שקו צית

בוזנה ו' תכוין להעלות נפשך, מן העשיה אל גדר היצירה, באופן זה. דע, כי סוד הכנפים המעלים את האדם למעלה הוא הזרועות, שהם נגד כנפי העוף. וידוע, כי ה' חסדים מתפשטים בו"ק (וי קצוות - הג'ת נה"י של) האדם. אמנם, יש בהם (חסדים) מגולים, ויש בהם מכוסים, והם ב' חסדים שהם בחסד גבורה - הזרועות, ושליש תפארת העליון, נמצא, כי בג' קוים אלו, (הג'ת) יש חסדים אלו הסתומים. והנה זה סוד עפירת האדם ע"י כנפים שהם הזרועות, ולא ע"י רגלים או איברים אחרים. והטעם, כי בכל אלו הזרועות החסדים שבהם אין יכולין להאיר ולהתפשט, (כי הם מכוסים) וידוע כל דבר היושב במקום צר ודוחק גדול, נותן כוחו בפנים, (וגורם) כדי לנענע לכאן ולכאן, וע"י הניענוע שהוא הוא מתנוודד. ואמנם, אלו החסדים (המתפשטים כגוף) שורשם הוא למעלה בדעת, כי שם מקומם, כי אלו החסדים המתפשטים, (כגוף) הם אורות המתחדשים מהם, לכן רוצים לעלות לשרשם שבדעת, לינק ולקבל הארה משם, ולהיותם עומדים שם בדוחק ובצרות גדול, כשהן עולין הן מעלים את האדם עמהן למעלה. וזהו הטעם, למה הכנפים הם בזרועות, יותר מבשאר מקומות, ולפי שכל עליות הוא בשם מ"ב, לכן תכוין, כי שם אבגית"ן בזרועך הימני. ושם קרע שטן, בזרועך השמאלי. ושם נגדיכ"ש, בשליש ת"ת העליון המכוסה. וע"י אלו הג' שמות, מתעופפים אותן החסדים לעלות למעלה בשרשם בדעת עליון, ובדרך עלייתם הם מעלים את האדם עד היצירה, כמו אלכסנדר מוקדן שעלה למרום ע"י אותו העוף. אמנם, כדי לחזק ולהגביה עפיתה זו יותר, תכוין להוריד (עוד הארה של) חסדים (משורשם אשר בדעת - שיתפשטו למטה) בז"א, וע"י יתוסף כח בחסדים, (המתפשטים למטה) ויעופפו יותר בכח, ותעלה עשיה ביצירה

אבג יתן נגד יכש קרע שטן

בהכנסו לבית המדרש יכוין באחוריים דאהיה דיודין שהוא עולה כמנין מדרש. ומורי ולה"ה, כשהיה נכנס לב"ה, היה אומר יהי רצון מלפניך וכו', ואחריה לא שמעתי

אלף. אלף.

יחוד לזכך האדם נפשו, ולצחצחה ולהרביקה למעלה

הנה נפש האדם היא מעולם העשיה אשר נק' אדנ"י. (ובעולם העשיה יש ג' חלקים כנגד חב"ד חג"ת נה"י והם שמות אהיה יהוה אדני. וכן בכל עולם ועולם) ולכן יכוין האדם לחבר שם זה של אדנ"י, עם שם הוי"ה שבועולם העשיה עצמו, וכן שם החו"ה הזה, יחברנו עם שם אהי"ה שבועולם העשיה עצמו, ואח"כ יכוין להעלות ולחבר שם אהי"ה של עשיה, בשם אדנ"י שביצירה, ואדנ"י דיצירה בהוי"ה דיצירה וכו', וכן יעלה ממדריגה למדריגה עד אהי"ה דאצי, ואז יחבר אהי"ה דאצי בא"ס ב"ה.

א"ס ב"ה

חב"ד אהיה

אצילות חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם הבריאה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

חג"ת יהוה

עולם היצירה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

חג"ת יהוה

עולם העשיה

נה"י אדנ"י

יכוין מלמטה למעלה

יהוה

אצילות

אהיה

יהוה

אדני

בריאה

אהיה

יהוה

אדני

יצירה

אהיה

יהוה

אדני

עשיה

אהיה

יהוה

אדני

מצאתי כתוב בשם הרה"ק מוהר"י בעש"ט זללה"ה בשם הרמב"ן זללה"ה וז"ל : ראיתי להורות לך דרך באופני היהוד השלם וזהו. כשתרצה להתלהב בדבקות ה' אזי תעשה כך יעלה במחשבתך כאילו אתה בוקע אורים ורקיעים ואתה מעלה נשמתך לעולם העשיה שהיא נגד ה' אחרונה של השם הויה ית' ואח"כ יעלה במחשבתך כאילו אתה עולה מעולם העשיה ואתה מעלה נשמתך לעולם היצירה ותכווין אות ו' משם הויה ית' ואח"כ בכונה זו תכווין כאילו אתה עולה לעולם הבריאה ותכווין אות ה' ראשונה משם הויה ית' ומשם לעולם האצילות ותכווין אות ו' משם הויה ית' ובעלם האצילות שם תעשה יהוד הויה שלימה (כלומר תכווין הויה שלם לעצמו) כי שם הוא עולם השמות. ואח"כ תהזור ותרד בהדרגה כאילו אתה יורד מעולם האצילות לעולם הבריאה ותכווין שאתה יורד מן (אות) ו' של שם אל (אות) ה' ראשונה ומשם אל ו' שרומז לעולם היצירה ומשם אל ה' אחרונה שרומז לעולם העשיה, כי כל עליה היא בחינת אהבת ה', וירידה היא בחינת יראת ה', והירידה היא צורך העליה. ע"ש כמה מעמים. וזה דרך הדבקות והיהוד כמ"ש והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וארז"ל (מו"נ ח"ב בשם מדרש תנחומא) שהיה סולם של ד' שלכות שהם נגד ד' עולמות הנ"ל וזה "שיויתי ה' לנגדי תמיד" (הקדמת סידור 'כתר נהורא')

עיקר עבודתנו להשי"ת הוא לייחד ולקשר העולמות העליונים וזהו אם בחוקתי תלכו פי' שתהיו הולכים בעולמות העליונים הנקראים חק ותהרהרו במחשבותיכם לקשרם תפעלו זאת ונתתי גשמיכם בעתם שגם הגשמיזות העולם יהיה בהתקשרות עם העולמות העליונים (נוע"א בחוקות)

הצדיק צריך לקשר ולייחד העולמות העליונים ותחתונים דהיינו שצריך לעבוד ולתקן ד' אותיות הויה ב"ה וב"ש שהם ד' עולמות עד הגיע אל החכמה דהיוד הוא חכמה, ומשם יעלה עד עולם החמישי שהוא קוצו של יוד... וזהו עולם הפוך ראיתי עליונים למטה וכו' היינו עולמות העליונים הצדיק ממשיך למטה והתחתונים הוא מעלה אותם למעלה לקשר ולייחד אותם כאחד. אמר ליה בני עולם ברור ראית פירוש זה צריך כל אדם להיות עבודתו כך (נוע"א תרומה)

עוד מדרכי עליה וטיול בעולמות

עולם המחשבה הוא עולם מלא והוא מציאות שלם בפני עצמו, יש דקות בשם ב"ן יוד' זה וו' זה כשנמצאים בדרגת עשייה וכשעולים לעולם היצירה מכוונים בשם מ"ה יוד' הא' ואו' הא' ובכריאה בשם ס"ג יוד' ה' ואו' ה' ובאצילות בשם ע"ב יוד' ה' ויו' ה' וביאורם בדרך עבודה ביאר רבינו בעל התניא שעולם העשייה הוא עבודה של קבלת עול מלכות שמים, ועולם היצירה הוא העבודה שבלב באהבה ויראה ודבוקות, ועולם הכריאה הוא עבודת אהבה ויראה שכליים בהתכוננות, וכן עבודת ההשתוקקות. ועולם האצילות הוא עבודת הביטול להשי"ת וכשמכווין על זה הדרך שבכל עולם ועולם מגלה ומרגיש את אור השי"ת השוכן שם אזי נמצא בכל פעם בעולם אחר מעולמות הרוחניים. והם נכללים בד' אותיות הויה ב"ה וקוצו של יוד הוא א"ק (אדם קדמון) והוא בבחי' עבודת מסירות נפש בביטול הגמור אל הכורא ית"ש (ים החכמה)

עוד מצינו ענין היכלות בשמי מרום כדאיתא בזוהר בראשית ופקודי והם

היכל אהבה. היכל הזכות. היכל הרצון.

היכל הנוגה. היכל עצם השמים. היכל לבנת הספיר.

והם כנגד הג"ת נהי"ם

ולמעלה מהם **היכל קודש הקדשים**. כנגד הב"ד.

ובגמ' הניגה מצינו שבעה רקיעים והם **ערבות** כנגד הב"ד

ולמטה ממנו **מכוון. מעוון. זבול. שהקים. רקיע. וילון.**

והם כנגד הג"ת נהי"ם.

ובשער הגלגולים מצינו שכשישן האר"י הקדוש ועלה למעלה, שאלוהו היכן רוצה לילך ללמוד תורה **להיכל רבי עקיבא** וכו' ובכל פעם הלך להיכל אחר. ובמסכת ב"מ איתא על מרכבתו של רבי הייא שאין רשאים ליסתכל בו כלל עי"ש. ובדברי הצדיקים (מין מהר"ש מבעלזא) מצינו שהלומד חורש"י זכאי ליכנס **להיכל רש"י**. ובחיי מוהר"ן איתא שאמר שהיכל שלו נקרא **היכל הגוונים המשתנים** ונמצא ליד **היכל רר"ב ממעזיבוז**. עכ"פ הזינן ריבוי היכלות ועולמות, שהשם אורחותיו למעלה זוכה לטייל בהם ולהתעדן מזיו השכינה.

(וביתר עומק : היכל גימ' 'אדני' ואח"כ עולה ל'הויה' שהוא פנימיות ההיכל – היות האלוקות המהוה אותו, ואח"כ עולה ל'אהיה' שהוא בחי' 'זמין אנא לאתגליא' שעדיין לא השיג כלום ויש הרבה למעלה מזה והבן.)

יחוד "עיניך לנכה ביטור" (משלי ד') (שערוה"ק דף ה:)

נכ"ח בגימ' ג"פ הוי"ה, כי צריך לצייר ג"פ שם ההוי"ה, אחד מימינו של אדם, ואחד משמאלו, ואחד מלפניו, אך לאחריו אינו צריך, וזהו לנכה, כי גם הצדדים נקרא נכה. ובה ישמור עצמו מן החטא. כי השי"ת רואה מעשיו הפנימים, בכח שלשה שמות אחי"ה יהו"ה אדנ"י, התלויים בנשמתו ורוחו ונפשו, וז"ס פסוק "והי"ה שם כך לעד" (דברים ל"א) כי שם והי"ה הוא ששם כך לעד. ובהוין בפניו רמוז שם הוי"ה וכן ביד ימין וכן ביד שמאל.

הקב"ה רואה מעשיו הפנימים בכח

נשמה **אֱלֹהִים**

רוח **יְהוָה**

נפש **אֲדֹנָי**

לפניו

מימינו **יְהוָה** **יְהוָה** **יְהוָה** משמאלו

יחוד "לשם יחוד" (שערוה"ק דף ט:)

כונת הצדקה והתפלה. והוא לייחד שם **יְהוָה** הנפרד מן **וְהוּא**

וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה. או צדקה. יאמר לייחודא שמא דקב"ה ושכינתיה. בדחילו (יראה) ורחימו. (אהבה) ורחימו ודחילו. בשם כל ישראל.

ויכוין לחבר שם **יְהוָה** שהם דחילו ורחימו. עם **וְהוּא** שהם קב"ה ושכינתיה.

יחוד 'נוצר חסד לאלפים'

(מובא באריות בשעה"כ דרושי ר"ח. ובפע"ח הנהגת הלימוד)

כוונה בעת שעוסק בתורה, למו ששולטין עליו מצולת ים סמאל ונחש, ...צריך לכוין בשם א' תמיד ובפרט בעת קביעת התורה אל יוזו מעיניו, ובוה לא ישלטו עליו ולא יתגרה בו יצר הרע. והענין, דע כי שורש הדינין הם (שמות) אדני ואלהים, בסוד ה' גבורות, שהם נער (גימ' ש"ך דינים) ומנצפך (גימ' פ"ר דינים) כידוע, שהם ב' מינים אלהים זכר ומנצפך, אדני נקבה נער, אלו הם שורש כל מציאת הדינים, ואלו הם תיקון המ' דדיקנא (דאריך אנפיו) הנקרא 'לאלפים' כי הם השערות (דיקנא) דלא תליין, (לא משתלשלים למטה) רק הוא נגד רוחב הפנים ואין תליין בשיקולא, והם בין תיקון ה' ליי"ג, והם נקראים מצולת ים העליונים, וב' שמות אלו, גי' קס"א, ומקורם הוא שם אחיה במלוי ההין, שעולה בגי' עם י' אותיותיו קס"א, מנין לאלפים. והנה זה השם, הוא תיקון המ' הנקרא לאלפים, ונקרא כן ע"ש ג' שמות המתחילין בא', שהוא אחיה אלהים אדני. (לאלפים לשון אותיות אלק) ואמנם סוד הדבר, והכוונה הוא להמשיך מן נוצר חסד שהוא המול הח' (של הדיקנא) שהוא הויה במלוי יודין כמנין חסד, ממנו תשפיע אור לאלפים שהוא תיקון המ'. והנה שם אחיה דההין, עולה קס"א עם יוד אותיות, ואז תכוין להמתיק אדני אלהים, הנקראים מצולת ים, והם בגי' קס"א ג"כ, ואז תשליך במצולת ים כל הטאתיך, שהוא תיקון המ' ג"כ של מי אל כמוך. ואז אותן החמאים שעשה האדם, שהם אותן המזוקין שברא, הם יורדין במצולת ים עם סמאל נחש, ואינם עולים, לפי שכבר נמתק שרשם שהוא אדני אלהים, ואינם נשפעים מהם. אמנם, בוודאי שאין כח החמאים הנבראים ע"י האדם, שאין מתערבין בהם נצוצי קדושה ע"י העון, לכן אח"כ בהגיעך אל ונקח מול הי"ג, שהוא אחיה דיודין, ועולה ג"כ קס"א, אז תכוין להעלות אותן הניצוצות ולנקותם, ולהוציאם משם ע"י שם זה וזהו ונקח, נקוי כסף מן העופרת. וסדר שמות אלו, יהיו תמיד נגד עיניך, ובפרט כשתעסוק בתורה תכוונם במחשבתך, בראותך שהחצונים רוצים להתגבר עליך ולהטיאך, ובפרט...

ביאור היחוד עפ"י דרכי העבודה – הנה שם אדני ושם אלהים הם שורש הנהגת העולם והטבע, אשר בו מכוסה אלוקותו ית"ש. ופעמים מריבוי ההסתר נעשים חמאים וכו' ח"ו. ונגרם מזה גם עצבות וכעס, וכללות הכל זה ש"ך ופ"ר דינים שנפלו לקלי'. והתיקון ע"י שהאדם יודע שאין כלל העדר לאורו ית"ש וזה רק הסתרה הנעשית ע"י אלו השמות. וע"י ידיעה זו ממתק אותם ואת הקלי' שנתאחו בהם, והקלי' נופלים למצולות ים (ענין קלי' כשמה קליפה לפני – הסתר יהוד ה', וכשמגלה חשיית אוי במלה ההסתרה והבן) והארת ידיעה זו היא ענין שם הויה במילוי ע"ב – חסד, הארת 'נוצר חסד' שהכל חסדו ית' בלי שום דין והסתר והכל לצורך חסד והטבה אמיתית.

ולבסוף יעלה הניצוצות ע"י שם אחיה שהוא ענין תשובה ובמילוי יודין הרומז על יהוד ה'. ועומק
ושלימות התשובה ע"י גילוי המוב והיהוד אשר תוך הרע והוה ענין העלאת הניצוצ"ק משם. (לקוטי
ים החכמה)

זוה סדר היחוד

ימשיך הארה מתיקון ח' דדיקנא (מולא קדישא) דאריך אנפין הנקרא 'נוצר הסד' גימ' ע"ב

יוד' ה' ויו' ה' ע"ב

להמתיק אחיה דההין (קנ"א) עם י' אותיותיו (ביחד קס"א) כמס' "לאלפים"

אלף ה' יוד' ה' מספר

אלף ה' יוד' ה' אותיות

וגם להמתיק ב' שמות אלהים ואדני עם ט' אותיותיהם (ביחד קס"א) כמס' "לאלפים"

אלהים אדני מספר

אלהים אדני אותיות

ולתקן בחי' אלהים במילוי אלפין גימ' ארין

אלף למד' ה' יוד' מם

ולהמתיק ש"ך דינים שהם ה"פ ופ"ר דינים שהם אותיות

דין דיין דיין דיין דיין מ נ צ פ ר

ותשליך כמצולות ים כל המאתם. ותוציא משם ניצוצות קדושות

בכה שם מול י"ג דדיקנא דאריך אנפין הנקרא 'זנקה' גימ' קס"א. גימ'

אלף ה' יוד' ה' קס"א

ועי"ז יתנקו הניצוצות הק' מתוך הקלי'

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף כד:)

יחוד א' להחזיר את הרשע בתשובה, והוא להרמ"א זלה"ה על אודות בנו, שנשתמד ולמד לו מורי זלה"ה שיכוין ליחוד הזה להשיבו בתשובה, והועיל לו ושב לדת ישראל: כבר ידעת, כי ברכת השיבונו אבינו לתורתך שבתפלת י"ח היא בבינה הנק' תשובה, ולכן בהגיעך בברכה זו בתפלתך, תאמר תפלה זו קודם החתימה

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו

שתזוהר זותירה מתזות כסא כבודך וקבל בתשובה

את פכ"פ כי ימינך פשוטה לקבל שבים

ובמלת ימינך תכוין אל ספי' החסד. הנק' ימין. ותכוין בה שהיא שם הוי"ה בניקוד סגול. והנה החסד נקשר עם בינה, ולכן תכוין לקשר ולהברר החסד עם בינה והם ימין ותשובה, ותכוין שיפשוט יד ימינו הנק' חסד, כדי לקבלו בתשובה הנקרא בינה (נתקן לכווננו בברכת השיבונו אך אפשר לכווננו בכל עת)

ימין – חסד בינה – תשובה

יְהוָה יְהוָה

יכוין לקשר החסד עם הבינה

יְהוָהוּוָה

פשיטת יד ימין לקבלו בתשובה

יְהוָה יְהוָה

זכאין אינון מאריהון דתשובה דהא בשעתא דהא ביזמא דהא ברגע

דדא קריבין אינון לגבי קוב"ה מזה דלא הוה הכי אפילו לצדיקים

גמורים דאתקריבו לגבי קוב"ה בכמה שנין.. (זוהר הקדוש חיי שרה קכ"ט.)

ולשון זוהר הקדוש מסוגל לתשובה כידוע)

יחוד צלם הויה (שערוה"ק דף נ:)

יכוין האדם תמיד. איך הוא נברא ונעשה בצלם אלהים. והענין הוא, כי הנה יש באדם התחתון פנימיות וחזונית. וכדוגמתו באדם העליון. והנה הפנימיות הם המוחין המתפשטים בכל הגוף כנודע, וכו' רמוז צלם ההויה. כיצד שתי אותיות י"ה הם שני מוחין חכמה בינה שבראש האדם. ואות ו' היא גוף האדם. והתפשטות המוחין בו. ואות ה' אחרונה היא העטרה שביסוד. והיא בת זוונו של האדם.

יכוין האדם פנימיותו הוא צלם יהוה

קו"צ של	י	ה	ו	ה
כתר	חכמה	בינה	חסד גבורה תפארת נצה הוד יסוד	מלכות
גולגולת	מה ימין	מה שמאל	ידים גוף לרגלים ברית	עטרה

יחוד צלם אלהים

ואמנם החזונית הוא בשר האדם. בו רמוז צלם שם אלהים. כי הא' הוא גולגולת שהוא הכתר, ול' שהוא מקום ג' המוחין חכ"ד. וה' הם ה' קצוות שבו מחסד עד הוד, וי' הוא יו"ד דיסוד. ומ"ם סתומה היא המלכות שבו והיא העטרה שביסוד. או הנקבה בת זוונו. וז"ם "ויברא יהוה אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים וגו'" (בראשית א')

יכוין האדם חיצוניתו הוא צלם אלהים

א	ל	ה	י	ם
כתר	חכמה בינה דעת	חסד גבורה תפארת נצה הוד	יסוד	מלכות
גולגולת	ג' המוחות	ידים גוף לרגלים	ברית	עטרה

הרי הם ב' צלמים. אחד צלם דהויה וזהו בצלמו בצלם ו' שהוא הויה דו"א, והב' בצלם אלהים.

יחוד המרכבה (שערוה"ק דף ג:)

ראוי לאדם תמיד לכיין ולהעריך את עצמו כאלו הוא מדור וכסא אל האצו' הקדוש. כי הנה כתיב "ויברא אלהים את האדם בצלמו וכתוב כי בצלם אלהים עשה את האדם" (בראשית טו) ובפרט בזמן שהאדם מתפלל הוא יותר ראוי ומוכרח שיכוין בכך. וע"י כך יוכל לשיענוהו מן השמים ותקובל תפלתו. לפי שיוכל ע"י כונה זו לקשר כל העולמות ע"י, שתשרה ותחול עליו קדושה עליונה. וזהו מה שיכוין יחשוב האדם להכין ראשו שיהיה כסא אל שם ההוי"ה בנקוד קמ"ץ. ומוח חכמה שבו בשם הוי"ה בנקוד פת"ח. ומוח בינה שבו בהוי"ה בנקוד ציר"י. וזרועו הימין בהוי"ה בנקוד סגול. וזרועו השמאלי בהוי"ה בנקוד שב"א. וגופו בהוי"ה בנקוד חול"ם. וירך ימין בהוי"ה בנקוד הירי"ק. וירך שמאל בהוי"ה בנקוד קבו"ץ. ויסוד שלו בהוי"ה בנקוד שורק בוא"ו יוהוזהו. והעמרה שבו בהוי"ה בלתי נקוד. כנז' בתקון ע' [קכ"ה ע"א] (דע"ה : ...מהשמ"ש ולה"ה שצריך לכיין בדעת עליון שהוא ד' (שמות) ס"ג ימין ושמאל ואמצעי. ודעת תחתון ב' הוי"ת בניקוד מוצא, וב' נקבי החוטם ב' ס"ג, וכלותו ג' אהי"ה, וגם אהי"ה הוי"ה אהי"ה ג' חיים עם האותיות והכולל ובהם גם ס"ג ואהי"ה וגם רבוע מ"ה בהסיר המ"ה (האחרון) וגם בקול יהו"ה בלתי דבור ע"ה ג' יופיא"ל, והדבור אדנ"י בלו קול ע"ה ג' רי"ו, וגם פשוט ומלא ורבוע המלא דמ"ה גימ' דבור ור"ל וי' אותיות דמ"ה כמב' בכ"מ. וגם קול ודבור הם הוי"ה ואדנ"י משולבים) ויכוין כי און שלו הוא הוי"ת דס"ג חוץ מן ה' אחרונה כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה. כמבואר הטעם אצלנו שה' אחרונה ירדה עד החוטם. והוי"ה זו היא כג' און. וע"י כונה זו אולי יזכה לשמוע איזו קדושה מלמעלה בתפלתו. ויכוין בחוטם שלו אל הוי"ה דס"ג. כי כך עולה כגימ'. וכמבואר אצלנו פירושו. ואולי יזכה להריח ריח קדוש. ובפה שלו יכוין להוי"ה דס"ג ולכ"ב אותיות היוצאות מן חמש מוצאות הפה. אשר כל זה כג' פ"ה. ואולי יזכה למ"ש דוד הע"ה "רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני" (שמואל ב' כ"ג) בעת תפלתו. ובכחי' העינים שלו. אם הוא בעולם העשיה. שהוא בזמן שמסדר הקרבנות. אז יכוין לה' הוי"ת אשר בהיותם פשוטות השכונם כג' עי"ן. אמנם יכוין בהם שהם במלוי ההי"ן. ואם הוא ביצירה. שהוא כשמסדר סדר הזמירות בכרוך שאמר. אז יכוין בה' הוי"ת שהם כג' עי"ן. ויכוין שהם במלוי אלפי"ן דמ"ה. וכיוצא יכוין בה' הוי"ת דס"ג. ובעמידה בה' הוי"ת דע"ב דיודי"ן. וכן אם מהלך בשוק. יכוין שהם נצה והוד. וכשמסתכל בעיניו באיזה ענין. יכוין כי שתי עיניו הם חכמה ובינה. וכן עד"ז יכוין בכל פרטיו. ויכין עצמו כאלו הוא כסא אל הקדושה העליונה. וז"ם "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג) ואין ספק כי אם יתמיד האדם לנהוג עצמו בכונות אלו, שיהיה כאחד מן המלאכים המשרתים ברקיע. וישיג לדעת כל אשר ירצה. ובפרט אם לא יפסיק, ויחשוב בכל רגע ורגע, ולא יפריד המחשבה, והכל תלוי כפי עוצם כונתו והתדבקותו למעלה. ואל יליו זה מנגד עיניך.

קבלתי ממורי ורבי הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק בכל עת שהוא לומד יחשוב "הרינו עושה עמצי מרכבה לשכינה" כדאיתא בשעה"צ בתיקון הנפש אפי' אלק פעמים ביום יאמר כן. ואמר מ"ו ע"ז כי הגוף מתקדש (דרכי צדק כו)

יכוין לעשות עצמו מרכבה לאדם העליון האצילות

יהוה

מוח שמאל - בינה

יוד הי ואו הוה
אזן שמאל פנימיות

אל יהוה

אזן שמאל היצונית

יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

עין שמאל

יהוה

גולגלת - כתר

יוד הי ואו הוה
יוד הי ואו הוה

יוד הי ואו הוה
יוד הי ואו הוה

יוד הי ואו הוה

יוד הי ואו הוה

מוח הזיכרון - דעת עליון

יהוה יהוה

דעת תחתון

יוד הי ואו הוה
יוד הי ואו הוה

נקב חוטם שמאל
נקב חוטם ימין

אהיה אהיה אהיה

היצונית החוטם

אהיה הויה אהיה גי' היים

יוד הי ואו הוה

אזזה"ע גיכ"ק דטכנ"ת זסשר"ן בומ"ף

פה

יוד, יוד הא, יוד הא ואו

היצונית הפה

יוד הי ואו הוה אהיה

פנימיות הפה

יהודה קול **אדני** דיבור **יאהרונה** יחוד קול ודיבור

יפיאל שר התורה **רי"ו גבורה**
גימ' קול גימ' דיבור

יהודה כו' יוד הא ואו הא מה' יוד הא ואו הא י' אותיות
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא קל.
סה"כ גימ' דבור

יהודה

יד שמאל - גבורה

יהודה

יד ימין - חסד

יהודה

גוף - תפארת

יהודה

שוק שמאל - חוד

יהודה

שוק ימין - נצה

יהודה

ברית קודש - יסוד

יהודה

מלכות

רגל ימין (ע"ב קס"א גימ' רגל) **יוד אכף ה' ויו יוד ה' ה'**
רגל שמאל (ע"ב קס"א גימ' רגל) **יוד אכף ה' ויו יוד ה' ה'**

קצת דרכי עבודה עפ"י יהוד המרכבה

כתר – הויה בניקוד קמין – ענין אורות הקמוצים ונעלמים בתוך הכתר – וענינו עבודת הרצון והשראת אלוקות מלמעלה.

הכמה – הויה בניקוד פתח – האורות נפתחים ומתגלים – ענינו עונג והארה אלוקית ע"י ביטול להשי"ת "כולם בהכמה עשית"

בינה – ניקוד צירי- ענין ציור- הבנה פרמית והתבוננות באלוקות בהשתוקקות ויגיעה. **דעת** – בדעת תחתון יש חסדים וגבורות ושם יש שינו הנהגה, משא"כ בדעת עליון נכללים החסדים בגבורות. וצריך להמשיך הדעת עליון למלכות (הנהגת העולם) שיחיה במדת ההשתוות בלא שום שינוי כלל ובלי להתפעל מחיזו דהאי עלמא כלל, לידבק בכל עת בדעת עליון "אורייתא דכולא ימינא". ודעת עליון נמשך מדעת של 'עתיק ויומין' הגנוז באווירא (דעת) של 'אריך אנפין' דרך הפה של עתיקא (א"א) והם מאירים גם בדעת תחתון ע"י החסד הראשון אשר בדעת הנקרא 'חסד יומא דמולהו' כידוע. וזה תלוי הנבואה ורוח הקודש שתחזור לישראל, כי ענין הנבואה הוא להמשיך מז' הבלים דדעת עליון (הם ז"פ מילוי שם ס"ג בגימ' הכל) שאור הבלים הם החושים ראייה שמיעה ריח דיבור וצריך לקדשם ועי"ז דבוק בדעת עליון בכל עת. (ים ההכמה)

כוונת הפה – שם ס"ג וכ"ב אותיות גימ' 'פה' – איתא בספר יצירה 'קבען בפה' ירצה על כ"ב אתוון שבהם ברא הבורא ית"ש כל העולמות וקבען בפה האדם, ונמצא שכן הוא וודאי שכשאדם מדבר איזה דיבורים הן בתורה הן בתפילה ודאי מנענע כל העולמות בזה. וזהו 'אמור מעט ועשה הרבה' שאף שהדיבור הוא דבר קטן, ועשה הרבה – עושה הרבה בעולמות. (עבודת ישראל אבות)

תפארת – הויה בניקוד חולם – "ויחלום" סוד הויה בניקוד חולם.. "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה ה" נצב עליו" היינו שכל היחוד נצב עליו (אוהב ישראל ויצא) שזה סוד הדבקות התמידי שה' נצב עליו בסוד נקודת החולם מלמעלה.

...מדור לצדיקים הגדולים, שעבודתם... היתה בבחינת מרכבה ממש לאין סוף ברוך הוא, וליבטל אליו במציאות ולהכלל באורו יתברך, הם וכל אשר להם, על ידי קיום התורה והמצוות, על דרך שאמרו: האבות הן הן המרכבה. והיינו לפי שכל ימיהם היתה זאת עבודתם. (תניא פל"ט)

והנה האדם הישראלי הוא מלא שמות הקדושים, הגולגולת הויה בניקוד קמין וכ"ו. וזהו "ואלה שמות בני ישראל" שהם מלאים שמות הקדושים כנ"ל "הבאים מצרימה" רצה לומר אפילו בשעה שהם נופלים ממדריגתם ובאין לקלי' "את יעקב וגו'" רצה לומר י- עקב שהי' שהיא המחשבה העליונה ירדה לבהי' עקב, כדי ש"איש וביתו באו" שיעלו עם כל הנשמות שלמטה מהם כנ"ל (מאור עינים ריש פר' שמות)

וענין המרכבה הוא כי כאשר יהו"ק אדם במצוה מן המצוות יהיה פותח עליו צנור אור מן הספירה שהמצוה רומזת אליה, ובהיות הצינור ההוא שופע עליו השכינה רודפת אחריו לידבק עמו כדי לקבל מהאור ההוא עד שתתלבש השכינה בנשמת הצדיק ההוא ויהיה נשמתו כחיכל ובית מנוחה לשכינה... יתגלה אור הספירה העליונה ההוא...עד שימצא נשמת הצדיק ההוא היכל לשכינה ומרכבה לספירה... שופעת שפעה וברכותיה ע"י הצדיק ההוא אל כל העולמות. (עמ"ס רמזים פ"ב)

מלת בחי"ק הם בגי' ק"ך צרופי שם אלהי"ם. ומשם נמשך הכעס, והנה בחיק הם אותיות יב"ק ועוד אות ח' שהושמה באמצעם, והענין הוא כי בהיות הוי"ה ואלהי"ם מחוברים יחד מתמתק הדין של אלהים עם הרחמים שהוא יהו"ה, ואז הם בגי' יב"ק. וע"י הכעס גורם שאות ח' שהם הח' מלכים שמלכו בארץ אדום (והם שורש היינים) מתחברים שם, ועי"כ מחזירים העולם לתהו ובהו, וז"ס... ואחר שביארנו הפגם. נבאר עתה התקון. כי כיון שהפגם היה שע"י הכעס גרם להפריד הוי"ה מן אלהי"ם. תקנו עתה הוא שיחזור לחברם יחד, כמו שנבאר, והוא, כי בתפלת שחרית מנחה ערבית בג' ברכות ראשונות של העמידה, יכוין זה, כי בברכה א' דאבות כשאומר בא"י. יכוין בהוי"ה זו אל הויה דע"ב יודי"ן. ותכוין לחבר ולייחד עמה שם אלהי"ה ביודי"ן. (יוד אלקף הי ויו יוד הי הי) ובברכה ב' דגבורות כשאומר בא"י יכוין בהוי"ה זו אל יהו"ה דס"ג. ויחבר וייחד עמה שם אלהי"ם באופן זה והוא שיכוין בהוי"ה בניקוד אלהי"ם, יהו"ה כנודע. ובהוי"ה של ברכה ג' דקדושת השם כשאומר בא"י יכוין ביהו"ה דמ"ה דאלפי"ן. ויחבר וייחד עמה שם אדנ"י. (יוד א הא ד ואו ז הא י) ונמצא עתה כי בברכה ב' וג' כבר נתכוון אל חבר יהו"ה ואלהי"ם ויהו"ה ואדנ"י. שהם ב' כחות הדין אלהי"ם ואדנ"י, שמשניהם הכעס נמשך בגי' כנז'. ונתמתקו ע"י ההוי"ת. ובברכה א' נתכוון גם למתק השרש של שני הדינים הנז' שהוא שם אלהי"ה, אשר גם ממנו נמשך הכעס בהיותו מלא בהחי"ן כנז', ונמתק ע"י ההוי"ה דע"ב. והרי נמתקו ג' מיני הכעס שהם השרש ושתי ענפין כנז"ל. גם צריך שיטבול ב' פעמים בכל שבוע, והוא ביום הג' וביום הו'.

יחודים לתיקון הכעס

לכווין בתענית לתיקון כעס, (קנ"א תעניות) ומועיל ג"כ שלא לכעוס

אלף הוה יוד הוה א הוהההה יייוויייה הוהההה אדני אלהים

יכוין בעת קיבוץ הציציות קודם קרי"ש בד"פ אהיה גימ' ציצית

אלף הוה יוד הוה אלקף הוה יוד הוה אלקף הוה יוד הוה אלקף הוה יוד הוה

שלא יכשל בכעס – יכוין בג' תפילות היום בג' ברכות ראשונות שלחם

בשחרית בהתימת ברכת מגן אברהם **יוד אלקף הי הי ויו יוד הי הי**

במנחה בהתימת ברכת אתה גבור **יוד י הי ה ואו ן הי ה**

בערבית בהתימת ברכת האל הקדוש **יוד א הא ד ואו ז הא י**

ומשמיה דהבעש"ט הק' איתא לכווין בר"ת הפסוק

"במה יזכה נער את ארצו לשמור בדברך" – בין אאלך (נתיב מצוותיך)

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף כד):

להחזיר הרשע בתשובה וצריך שיכוין החוטא ההוא אלו הכונות שנכתוב על הסדר [ימי השבוע].

ביום א' קח יום ב' לך יום ג' סמים יום ד' נמף יום ה' וישחלת יום ו' וְחִלְבְּנָה

ליל שבת קודש סמים יום שבת קודש וְחִלְבְּנָה מנחה של שבת זכה

וביאור הענין הוא, כי כשהאדם עוסק בתורה,

יכוין תמיד ויצויר נגד עיניו שם הויה בא"ת ב"ש שהוא מצפין

יום א' מְצַפֵּין בנקוד קח

יום ב' מְצַפֵּין בנקוד לך

יום ג' מְצַפֵּין בנקוד סמים

יום ד' מְצַפֵּין בנקוד נמף

יום ה' מְצַפֵּין בנקוד וישחלת

יום ו' מְצַפֵּין בנקוד וְחִלְבְּנָה

ליל שבת מְצַפֵּין בנקוד סמים

יום שבת מְצַפֵּין בנקוד וְחִלְבְּנָה

מנחת שבת מְצַפֵּין בנקוד זכה

(דע"ה. כי מצפ"ן (הם שמות של) ב' פאות הראש, שהם עיקר יציאת הדיקנא. וגם שם זה הוא כללו' דיקנא דאריך אנפין, ודו"א, כנ"ל יחוד ה'. והנה כל הבירורים והתיקונים (שצריך לתקן ע"י תשובה) הוא כללות (ענין) הדיקנא (שענין הדיקנא הוא) לאכפיא (הדינים) וע"כ ננקדו כלם בניקוד פסוק זה, (של מעשה הקמורת) כי פסוק זה מסוגל למגפה ח"ו (שענין המגפה) הוא תיקון הז' מלכים – תיקון ניצוצות שנשכרו בכריאת העולם) כדאיתא בהל' שחרי' דהול' בס' הקרבנות):

יחוד 'מוגן' (שערוה"ק דף עז).

מוגן בגי' ג"פ אל. טוב להישיר ההרהור. וז"ס "אנכי מוגן לך" (בראשית ט"ז)

הנאמר באברהם

אל אל אל

יחוד לעזרר י"ג מרה"ר למלכות (שכינה הק')

וצריך שתמיד תשימנו לנגד עיניך, הנה אלהים במלוי יודי"ן הוא ש' כמנין מצפ"ן, שהוא תמורת הוי"ה בא"ת ב"ש, ויש בו י"ג אותיות בהיותו במלוי יודי"ן, (אלף למד הי יוד מם) ותכוין כי המלכות נקראת אלהים, והיא כלולה מן י"ג מדות שהם כנגד י"ג אותיות דמלוי אלהים. כי התחלתם של י"ג מדות דרהמים הוא שם ההוי"ה, כמש"ה ה' ה' אל רחום וחנן וגו' (שמות ל"ד) ואותה ההוי"ה תמורתה הוא מצפ"ן (נימ' ש' כמנין אלהים הנ"ל)

תכוין כי המלכות מתמלאת מן י"ג מדות הנז', הרומזות ב"ג אותיות אלהים

אלף למד הי יוד מם

מצפ"ן

גם תכוין כי ב' אותיות יש באלהים במלואו, והם מ' ה' שהם בנ"י הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן (יוד הא ואו הא) של ז"א המשפיע בה

ז"א יוד הא ואו הא משפיע למלכות

אלף למד הי יוד מם

וזה השם הנז' דאלהים בכונה הנז', יהיה תמיד בין עיניך לעולם

יחוד להכרית הקלי'

אבגיתן

גם תכוין בשם אבגית"ן. והוא בנ"י שו"ר, כי שם זה כורת כח המקטריגים והקליפות, העולים עד שש קצות העליונים, וז"ם השם הנז'

אבג

כי אותיות אב"ג שבו הם סוד ששה קצוות הנז' העולים בנ"י אב"ג

יתן

ואותיות ית"ן שבו הוא לנתן המקטרג גם אב"ג פי' שט"ן כמ"ש בתלמוד אבגא דבי רב:

יחוד "מצפ"ץ" לפתוח הדיבור בקדושה (שערוה"ק דף מב.)
...וצוה אותי מורי ז"ל לייחד זה קודם היהודים שארצה לעשות, וזהו תכוין
בשם מצפ"ץ. ותכוין בו שהוא כולל כל י"ג תקוני דיקנא דעתיקא (אריך אנפין)
ומ' תקוני דיקנא דו"א, באופן זה –

ב ארבעה ראשונות (דיקנא דאריך – כתר חכמה דדיקנא)

צ מן הבינה ולמטה.

פ מן החסד ולמטה.

ץ מ' תקוני דיקנא דו"א.

ואח"כ תעשה היהודים שתריצה. ...נבארהו בה בקצור. והנה מן הי"ג חוורתי דרישא
דעתיקא שהם ג' הוי"ת. ארבעה נמשכים אחורי רישא. וארבעה (יורדים) כנגד פנים
מצד הימין. וארבעה (יורדים) כנגד השמאל. והרי הם שתי הוי"ת שהם שמנה אותיות.
והם (ה)שמנה חוורתי דרישא, נמשכים דרך ב' צדדי הפנים דעתיקא. ותחלה יורדים
דרך (ה)גלגלתא עד שתי הפאות דרישא דעתיקא. ומאלו השתי הוי"ת יוצאים ב' שמות
של מצפ"ץ מצפ"ץ בא"ת ב"ש. אחד מימין. ואחד משמאל. ומחס נעשים ב' פאות
הראש דעתיקא. וכל פאה בני' אלהי"ם. והיא בחינת דשערי המלכות דגלגלתא כנודע.
וכשהוא ביודי"ן הוא בני' ש' כמנין מצפ"ץ. ולפי שהוא בעתיקא. לכן אין נזכר בו
אלהי"ם. רק מצפ"ץ שהוא תמורת ההוי"ה. ולא אלהי"ם ממש. ושם זה דמצפ"ץ שהיא
הפאה של הראש מלכות שערי דרישא. ממנה משתלשלין כל י"ג תקוני דיקנא. וכולל
כולם באופן זה. כי הארבעה עילאין הם בסוד מוחין והם מ' דמצפ"ץ. ונשארים מ'
תקונים ונמנים מן הבינה ולמטה. והם צ' דמצפ"ץ והמעם הוא לפי שארבעה הראשונים
הם בחי' כתר וחכמה. וכוללים רישא דעתיקא שהיא כתר וחכמה בלבד, כנודע. ולכן
יש להם יתור ומעלה. ונמנים בפני עצמם. ואח"כ המ' אחרונים נמנים לבדם והם מן
הבינה ולמטה. ולהיות כי גם יש יתרון אל הבינה מן השמנה תקונין שתחתיה. לכן חזר
למנות השמנה תקונים אחרונים בפני עצמם, והם פ' דמצפ"ץ ואח"כ צ' אחרונה הם
מ' תקוני דיקנא דו"א. ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל כי ארבעה ראשונים הנכללים
במ' דמצפ"ץ הם ג' בכתר. והם אור צה. אור מצוחצה. אור קדמון. (א"ה עיין בנ"ש ד' ס"ב
ע"א שכ' שורש דברים אלו הם בש' הצחצחות יע"ש) והרביעי הוא בחכמה:

יחוד "אותך קויתי כל היום" (תהלים כ"ה)

ר"ת קכ"ו שהם אהוריים פשוטים של אדנ"י. (א אד אדנ אדני) ויכוין בג"פ מ"ב
אותיות שיש בג' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה שהם ג"כ בגי' קכ"ו. ויכוין להמשיכם
אל האהורים הנז', שהם במלכות להמתיקם.

יהוה

יוד הי ויו הי
יוד ויו דלת. הי יוד.
ויו יוד ויו. הי יוד.

יהוה

יוד הי ואו הי
יוד ויו דלת. הי יוד.
ויו אלף ויו. הי יוד.

יהוה

יוד הא ואו הא
יוד ואו דלת. הא אלף
ואו אלף ואו הא

כתר המלכות

א אד אדנ אדני גימ' קכ"ו

יחוד לרבי יהודה בן אילעי (שערוה"ק דף מד.)

תכוין לשם 'יהודה' שהוא בגי' שלשים אותיות שיש בג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה. (יוד הי ויו
הי. יוד הי ואו הי. יוד הא ואו הא) שהם סוד הזכר. ותכוין להורידם אל הנקבה באופן זה.
שתכוין אל שם מ"ב היוצא מכל שם מאלו. (אלו המ"ב המופיעים למעלה)... והנה ג' מ"ב... הם
בגי' קכ"ו ותורידם אל המלכות הנק' ג"כ יהודה כנודע. ותכוין בשם רבוע אחד א' א"ד
אד"נ אדנ"י שיש במלכות שהוא ג"כ בגי' קכ"ו ועי"ז תעלה המלכות עד הזכר ע"י ג'
מ"ב אלו ויזדווגו ויתייחדו יחד. (אפשר ליחדו בכל צדיק ששמו יהודה)
יכוין בל' אותיות אלו שהם סוד הזכר

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

ואח"כ יכוין לג' המ"ב כמו ביחוד הקודם שהם קכ"ו. ולהמשיכם למלכות שהיא קכ"ו.

יחוד "אמרי האזינה יהו"ה בינה הגיגי" (שערוה"ק דף לב):

אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי (תהלים ה) ר"ת הוין מתיבת בינה הוא אהיה

ואהי"ה הוא בבינה כנודע, וזהו תיבות בינה

וס"ת אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי הם ל"ה בגי' אגלא

היוצא מן ר"ת ארבעה פסוקים והם

**יהודה אתה יודוך אוזוך ירך בערף איבך ישתווו לך בני אבך
גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקיבנו
לא יסור שיבט מיהודה ומוזקק מבין רגליו עד כי יבא שיכלה וכו' יקחת עמים
אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו וברם ענבים סותה:
אמרי עם הכוללות הוא רנ"ב שהם מספר האיברים של האשה.
הגיגי בגי' אל והוא שם בפני עצמו ונקודו במבטאו הגיגי.**

יחוד "כי רצו עבדיך את אבניה" (שערוה"ק דף לו):

"כי רצו עבדיך את אבניה" ר"ת אלהים דאלפיין רצ"א והכולל.

אלף למד הא יוד מם

"כי רצו עבדיך את אבניה" ס"ת הם בגי' אמ"ת שהוא אחי"ה פעמים אחי"ה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

וג"כ הם שבעה הויות דס"ג

יוד הלי ואו הלי יוד הלי ואו הלי יוד הלי ואו הלי יוד הלי ואו הלי

יוד הלי ואו הלי יוד הלי ואו הלי יוד הלי ואו הלי

ואת עפרה יחוננו ר"ת בגי' אלהים והוא הפשוט של מלוי הנז"ל דאלהים דאלפיין

ואת עפרה יחוננו ס"ת תה"ו לרמוז כי ע"י האמת הנרמז למעלה בס"ת תחלת

הפסוק מתקיים אפילו עולם התהו הנרמז בס"ת אלו.

יחוד "אוהזה במנסניו" (שערוה"ק דף מב):

והוא נכון לעשותו בכל שעה שתרצה. או אם תרצה לעשותו קודם שתישן. או אחר שתישן בקומך אחר הצות. והנה אם תרצה לעשותו קודם שתישן, תעשה באופן זה. תאמר תחלה סדר ק"ש וכל שאר הסדר של קודם השכיבה כמבואר אצלינו:

ואח"כ תאמר פסוק זה **אוֹזֶזָה בְּסַנְסְנִי וַיְהִי נָא שִׁדְיִךְ** (שיר ז') ותתחיל מן

אוהזה ולא מתחלת הפסוק ותכוין באמרך **אוֹזֶזָה** שהוא שם אחד קדוש מאד.

ותכוין בנקודו ... ותכוין שהוא מלא ו והוא בגי' כ"ז כמנין כ"ז אותיות של התורה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

אח"כ תכוין בתיבת **בְּסַנְסְנִי** שהם אותיות שם אחד היוצא מתיבה זו שהיא

סְנַסְנִי

ותכוין בנקודו שהוא נקוד **וְרַב כֹּזֵן**.

ותכוין שג"כ הוא בגי' רלו כמנין **וְרַב כח**

ותכוין כי שם זה הוא סוד השדיים העליונים הנקראים **סנסניו**.

ותכוין לאחוז בהם וליינק ולקבל מהם אור גדול. וזהו אוהזה בסנסניו.

ותכוין כי דדים אלו הם בהיכל אהב"ה של בריאה הנז' בפ' פקודי בזהר.

ולכן תכוין אח"כ בר"ת וס"ת של **אוהזה במנסניו** שהם אותיות **אוהב** לרמוז אל

הנז"ל ותכוין כי הוא שם קדוש, ותכוין שהוא דמילוי

אלף וְאוּ הִי בֵּית.

אח"כ אמור פסוק **גְדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כֹּזֵן** (תהלים קמ"ז)

בגי' סְנַסְנִי כנז"ל בנקוד **וְרַב כח** עצמו. ובגי' שלו.

ותכוין כי הוא סוד הדדים הנז' ותכוין שהם סוד **אלדר ומידד** באופן זה.

כי ב' פעמים ד"ד ד"ד הם שתי הדדים עצמם דד א' ימין ודד ב' שמאל. ולכן שם א"ל שהוא חסד נרמוז בדד א' ימני [שהוא אַלְדֵד]. ושני אותיות מ"י שהם חמשים שערי בינה שהם גבורה נרמוז בדד ב' השמאלי שהוא מידד. ואלו הם ארבעה אותיות אל ים שבשם אלהי"ם. ותכוין שהם ה' הנשארת משם אלהי"ם היא באמצע ב' הדדים:

דד ימין אל דד ה מי דד דד שמאל

ואם תרצה לעשות יהוד זה בקומך משנתיך אחר הצות תעשה ככל הנז"ל. אלא שתקדים פסוק גדול אדוננו אל פסוק אחזה בסנסנו:

יהוד "עולת תמיד העשויה" (במדבר כ"ח) (שערוה"ק דף עז:)

עולת בגי' אבגיתן

תמיד בגי' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן. (א"ש ע"ה).

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא

העשיה הם ש"ן נימין שיש בתיקונא קדמאא הנק' א"ל דבדיקנא קדישא (תיקון הדיקנא הראשון כלול מכל הי"ג תיקונים וכל אחד יש בו י' ספירות הרי ק"ל, ונחלק לג' בחינות 'אל שדי' אל יהוה' אל אדני' הרי ש"צ נימין דע"ה)

בהר בגי' אור והם ב' חלקי התפארת

סיני בגי' ק"ל. והם אחו' דהוי"ה דמ"ה.

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא

לריח בגי' רמ"ה.

ניחח בגי' הוי"ה דע"ב וד' אותיותיה.

יוד הי ויו הי ע"ב יהוה ד'

ליהוה בגי' אל יהוה

(א"ש ע"ה. 'אשה' לא נזכר ונלע"ד שהוא אלהי"ם עם ה' אותיותיו והכולל **אלף למד הי יוד במ**)

יחוד "מנה רב טובך" (תהלים ל"א) (שערוה"ק דף פז.)

(מסוגל לשמיעת התפילה ומידרו הרש"ש בברכת שומע תפילה)

מנה הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן

יוד הא ואו הא

רב ע"ב ק"ל דהוי"ה דאלפי"ן

יהוה יוד הא ואו הא ע"ב יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא ק"ל

מנה רב בגי' רמ"ח ע"ה.

והכוונה היא כי ע"י הוי"ה דמ"ה וע"ב ק"ל שלה כנו"ל שהם בגי' רמ"ה, ובהם נעשה המלבוש, שבו מתלבשים הצדיקים בג"ע ומלבוש הזה יש בו רמ"ח איברים.

טובך הוא ל"ז, שהוא מלוי דס"ג,

יוד הי ואו הי

והוא תיקון הי"ב מדיקנא דאריך אנפין שהוא פומא קדישא דיליה, שממנו יוצא החבל שהוא בגי' ל"ז הנק' אור מקיף לכל כללות ז"א כי כבר ידעת כי יש לו מקיף א' פרטי, לכל אבר מן רמ"ח איבריו, ועוד יש לו מקיף לכל כללותו, ועוד יש לו מקיף שלישי המקיף לו ולנוק' ביהד, ...ונחזור לענייננו כי **הבל הנז'** הוא הנז' באדרא רבא (קליד ע"ב) דכיה עתידין אבהתנא להתלבשא ביה. ונק' אחסנתא דאבוי ואמיה. הנרמו בתיבת "אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם". יומין קדמאין דא"א. שיהיה להם אור מקיף מהבל הפה. וזש"ה אשר צפנת ליראיך הם האבות הנז'. הבל זה הוא כחי' מרע"ה שהיה גלגולו של הבל כנודע. ולכן זכה ליכתב בו פה אל פה אדבר בו כי השיג עד הפה העליון הזה. משא"כ האבות שלא השיגו לזה רק לעת"ל כנז'. וכזה התקון הוא ענין ברכת שומע תפלה שהוא ברכת שומע תפלת כל פה. ...והם סוד ל"ז אלף עיבר דאתפשט ההוא **הבל כנז'** באדרא רבא. והוא בגי' **טובך** ולכן נאמר במשה כי טוב הוא. גם נאמר בו ותצפנהו כנגד מ"ש כאן אשר צפנת ליראיך

מנה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בגי'

יאהויהה יאהלוהים יאהרונהי

שהם היחודים שמייחדים הצדיקים אשר על ידיהם זוכים להתלבש במלבוש

של הטוב וההבל הנז'.

אשר צפנת ליראיך ר"ת אצל

וזשחז"ל בין אצל לאצל הו' תריסר גמלי דדרישא. פי' בין אצל הא' שנקוד פתח לשון עבר ובין אצל הוה ההוה עתה הנקרא אצל בניקוד (שב"א) [צירי].

צפנת ליראוך ר"ת ק"ך צירופי שם אלהים שהם כמנין שנותיו של מרע"ה.

לכן נאמר בו ראה נתתיך אלהים לפרעה:

פעלת לחוסים בך [ר"ת] כגי' יב"ק

יאהלוהים

(מקיף לזו"ן שהם הויה ואלהים)

נגד בני ר"ת ב"ן שהוא הוי"ה דההי"ן

יוד הוה וו הוה

(מקיף לנזק' שהיא הויה דב"ן)

אדם גימ' מ"ה

יוד הא ואו הא

(מקיף לז"א שהוא הויה דמ"ה)

יחוד ליראת שמים (שערוה"ק דף עד:)

ירא את יהוה אלהיה

בני ומלך ועם שונים ר"ת כגי' ע"ד"י

ועם שונים אל תתערב (משלי כ"ד) ר"ת כגי' תש"ז ועם האותיות עולה תש"ך שהם עשר הויות דע"ב דיודי"ן. (א"ש ויתרים ב' כוללים) ותכוין להמשיך מן ט' הויות שבט' ספי' המלכות וכלם ממלוי יודי"ן, אל ספי' המלכות התחתונה שעולה הוי"ה שלה ע"ב ויהיו תש"ך.

יוד הוה וו הוה יוד הוה וו הוה יוד הוה וו הוה

יוד הוה וו הוה יוד הוה וו הוה יוד הוה וו הוה

יוד הוה וו הוה יוד הוה וו הוה יוד הוה וו הוה

יוד הוה וו הוה

ואלו הט' הויות הם ג"פ רי"ו. גימ' יראה, רי"ו מימין, ורי"ו משמאל, ורי"ו באמצע.

גם ימשיך שם אלהיה ושם ע"י הרמוזים למעלה. וימשיכם במלכות.

ובזה יועיל להמשיך האדם עליו יראת ה', אם יכוין תמיד בזה.

יחוד פסוק "אור זרוע לצדיק" (שערוה"ק דף סג).

אור זרוע לצדיק. ר"ת ל"ח והם ב' מלויים דהוי"ה דאלפין י"ט י"ט

יוד' הא ואו הא אחד ללאה

יוד' הא ואו הא ואחד לרחל

(תחלת בנין הנק)

ולישרי לב שמחה. ר"ת של"ו והם ג' פעמים יב"ק – שם הוי"ה ואלהי"ם

יאהלוההים יאהלוההים יאהלוההים

(דחיית הקטנות)

וס"ת אור זרוע לצדיק הוא ש"ע נהורין שהם

אלף למד אלף למד

(הארת א"א)

ונמשכים מן שני קפ"ד דאחוריים דהוי"ה דיודי"ן

יוד'. יוד' הוי. יוד' הוי. יוד' הוי. יוד' הוי הוי.

יוד'. יוד' הוי. יוד' הוי. יוד' הוי. יוד' הוי הוי.

אשר בתרין תפוחין דא"א עם כללותיהם

ס"ת של ולישרי לב שמחה הוא י"ז ומו"ב

והוא להמשיך מלמעלה (אור יסוד דאבא) עוד י"ז על מ"ה (שהוא ז"א)

יוד' הא ואו הא

ויהיו ס"ב שהם שני

אל אל

ויהיה השם

יוד' הוי ווי הוי

אור בגי' ר"ז, והוא

אל"ף למ"ד אהי"ה (א"ש עה"ס)

(לבנות את הנק)

זרוע בגי' רפ"ג והוא
אלף לבמד' אל אדנ"י זב' מללים
(למתק דיניה למוחין שלה)

לצדיק בגי' הוי"ה דע"ב דיודי"ן ואהי"ה דיודי"ן עם הכולל,

יוד' הי ויו' הי אלף הי יוד' הי
(יהוד אבא ואמא להמשיך מוחין חדשים)

ועוד זרוע בגי'

א"ל אל"ף לבמד'

בגי' עם הכולל זרי"ו - מוחין חדשים שלה

אדנ"י

שהיא הנוק' - עם הכולל ס"ז - הרי רפ"ג - זרוע

ולישרי בגי' תקנ"ו והם ג' פעמים

אלף לבמד' אלף לבמד' אלף לבמד'

ל"ב שמחה בגי' שפה גימ' אלהים פשוט ומלא

אלהים פ"ו

אלף לבמד' הי יוד' בום ש'

(נשלמת הנוק' ונקראת אלקים מלא)

וכל שמות אל שזכרנו כלם הם להמשיכם אל זה האלהים למתקו,

השם מן שמחה בא"ת ב"ש הוא בְּיָסֵבֶהּ והוא בגי' אחי"ה דיודי"ן קס"א.

אלף הי יוד' הי (א"ש עם הכולל).

ונקוד מן אור זרוע לצדיק ולישרי

(ונמתקות הגבורות ע"י השמחה ועיקר החיות מניקוד היסוד דז"א)

וטוב לייחד זה היחוד באשמורת הבוקר בעת גילוי האור הגנוז. ובימות החול לכווין לגנוז האור
תוך יסוד דז"א עד לגילוי בשב"ק. דע"ה.

יחוד "עושה גדולות עד אין חקר" (איוב ט') (שערוה"ק דף עה:)

עושה הם אותיות ש"ע ו"ה. והוא כי ש"ע נהורין הם

אלף למד אלף למד

אר"ך בא"א, וק"ף בז"א,

והם ש"ע נהורין דבתרין תפוחין (של אמא) מכאן ומכאן

אלף למד אלף למד

ותכוין להמשיכם לזו"ן שהם אותיות

ו"ה שביעשה'

ועי"כ יוסרו ויובדלו מהם הקלי' הנק'

'עש' שביעשה'

ותכוין להסירם ע"י האש באופן זה.

כי אלהי"ם דיודי"ן ע"ה בגי' אש'

אלף למד הי יוד במם

ותכוין להמשיך אש מן אלהי"ם שהיא בינה אל הקלי' הנק'

'עש'

שהיו נאהזות באותיות ו"ה שהם זו"ן

והיו בתהלה 'עושה' ועתה יחזרו 'שעה' ויותכו וימסו מפני האש.

וז"ם פ' "הרים כדונג נמסו" (תהלים צ"ז).

יחוד אחד מועיל אל השכחה (שערוה"ק דף כט:)

גם כאשר האדם יעשה עונות רבים. גורם לסלק שלשה אלפי"ן. שהם אותיות של"ג, ולהורידם לקליפות למטה. ועי"כ נתנת השכחה באדם. ושוכח כל מה שלומד. כי כן שלשה אלפי"ן הנז' הם ג"כ בגי' שכחה. וכאשר האדם חוזר בתשובה. ומכוין להחזיר ג' אלפי"ן הנז' למקומם. תוסר ממנו השכחה (יתוד זה ג"כ לתשובה למרוח השלג על מצחו וכו')

אלף הי יוד הי

הי יוד הי

אלף הה יוד הה

הה יוד הה

אלף הא יוד הא

הא יוד הא

אלף אלף אלף גימ' שכחה

יחוד לבעל תשובה (שער היהודים כ"ג: ומובא ג"כ בשערוה"ק דף ט:)

יכוין ב' פעמים יב"ק שבפרק ב' בתהילים. הא' בראש המזמור בר"ת

יענך יהו"ה ביום צרה בגי' יב"ק.

והב' הוא בסוף המזמור בר"ת

יעננו ביום קראנו ר"ת יב"ק.

גם פסוק **"כי אני ה' רופאך"** (שמות ט"ו), יש בו ד' יודי"ן. וטוב לאמרו בכל יום. ולכוין בו. להסיר מעליו הקליפות. ע"י ד' יודי"ן אלו. שהם ד' יודי"ן של שם הוי"ה דע"ב דיודי"ן.

יוד' ה' וי' ה'י

(אמר שמואל מה שנלע"ד הוא. שיאמר כל הפסוק. האמנם הכוונה תהיה בד' יודי"ן שבארבע תיבות הנז'. ועדיין צ"ע. כי במלת רופאך אין בה יו"ד ואפשר שטעות נפל ואפשר לומר יו"ד של מלת עליך)

ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוך והישיר בעיניו תעשה

והאזנת למצוותיו ושמרת כל זקיו כל המזולה אשר שמת

במצרים לא אשים עליך כל אגל יהודה רופאך

ובסידור הרש"ש כתב כך **כל אגל יהודה רופאך**

יחוד "פקח עיניך" (שערוה"ק דף ז:)

אמר חיים הכותב, שמעתי ממורי ז"ל, שראוי אל האדם שיכוין בקומו אחר חצות לילה, בפ' פקח עיניך וראה שוממותינו, (דניאל ט') ולכוין כך במחשבתו, כי פק"ח בגי' שם הוי"ה מ"ה דאלפי"ן, ושם אהי"ה דאלפי"ן, והוא בגי' קמ"ג,

יוד הא ואו הא אלף הא יוד הא

ושניהם הם בגי' פק"ח

ותאיר בהם מן שם אהיה דיודין

אלף ה' יוד ה'י

שהוא בגי' כמנין עיניך ע"ה, והוא קס"א, והוא מועיל מאד אל האדם.

יחוד "אמת קנה ואל תמכור" (משלי כ"ג). (שערוה"ק דף עז).
(דע"ה ... כבר ידעת שורש הבל הוא ל"ז מלוי ס"ג, והנה יציאתו מיסוד דו"א, לאור שבין נו"ה, מיסוד דאימ', וממנו נעשית הנוק'. מלבד הבל היוצא מיסוד אבא, ויעויין ביחודי השוכבים ... אהי"ה פ' אהי"ה שג' אמת שהוא ז"א הנק' אמ"ת הנז'. וגם ביחוד ליל שבת קודש שנקר' אמת הדעת דו"א. והשתא קאמר אחר התפשטות החו"ג עד היסוד דו"א, ונתמתקו כראוי כידוע שנקרא יוסף, וגם יציאת כל בחי' ההבל מפי העטרה שממנו נעשה הנוק' שהיא אדנ"י מלא, אנו מכוונים לעלייתם בסוד או"ה עד חב"ד דו"א לכפילת החסדים כידוע...)

אמת כ"א פעמים

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

(דעת דו"א הנקרא אמת)

קנה ע"ה יוסף בגי' ג' הויות דב"ן

יוד ה'ה וו ה'ה יוד ה'ה וו ה'ה יוד ה'ה וו ה'ה

(דעת מתפשט ליסוד)

ואל בגי' ל"ז - מלוי דהוי"ה דס"ג.

יוד ה'ה וואו ה'ה

(גימ' 'הבל' - ויוצא מיסוד דו"א לבנות הנוק')

תמכור עם ה' אותיותיו תרע"א. והוא בגי' אדני במלואו.

אלף דלת נו"ן יוד

ויכוין להעלות כל הנ"ל (באור חוור) אל אמת שהוא אהיה פ' אהיה (דעת דו"א)

יחוד "מה רבו מעשיך" (תהלים ק"ד) (שערוה"ק דף עה):

מה רבו מעשיך ר"ת בגי' פ"ר כמנין מנצפך

מה רבו מעשיך וס"ת א"ל.

מה במלואו מ"ם ח"א. והוא בגימ' אלהים

יחוד "לך אמר לבי בקשו פני" (שערוה"ק דף עה.)

(ענין היחוד להמשיך מוחין דתבונה כמו בעת קריאת שמע. דע"ה.)

לך אמר לבי בקשו ר"ת בגי' הוי"ה דס"ג

יוד הי ואו הי

(ו"ק דגדלות דאימא)

פני את ר"ת כסא

(כסא רחמים – כחכ"ד)

את פניך ר"ת כסא

(כסא דין – ו"ק מלכות דבריאה)

פניך יהוה אבקש ר"ת צ"א

יאהרונהי

(זו"ן המקבלים ס"ג)

והם ב' כסאות ושתי חיות ששמים ישראל.

והם יש"ם (כסא רחמים) וישראל זוטא (כסא דין)

יחוד נר (שערוה"ק דף כא:)

ג' יהודים הם... וביאורם הוא יהו"ה ואהי"ה ואת"ה כתר ז"א עם כתר נוקביה. ויהו"ה אלהי"ם מוחין דז"א עם מוחין דנוקביה. ויהו"ה אדנ"י הם ו' תחתונות דז"א עם שבעה תחתונות דנוקביה. וג' יהודים אלו הם בגי' נ"ר וכלם הם בזווג זו"ן. וכנגדם נ"ר ב' למעלה בזווג או"א ממש. עד"ו.ו"ם חיוב האדם להדליק בכל ליל שבת שתי נרות. נסור רס"ג, והכל בו שם, מביאו ב"ן לרמוז אל ב' זווגים אלו שהם זווג דאבא באימא. וזווג דז"א עם נוקביה.

יאהויהה

יאהויהה

יאהלוהים

יאהלוהים

יאהרונהי

יאהרונהי

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בג' היחודים שמיחידים הצדיקים (שערוה"ק סז:)

ועיין בדרושי חנוכה בדרכי העבודה שג' היחודים הם כנגד כתר – רצון ליהוד ה'. חכ"ד – מחשבה ביהוד ה'. חג"ת נהי"ם – הרגשת ועשית היחוד. א"נ כהינת חכ"ד חג"ת נהי"ם. חכ"ד – מחשבה, חג"ת – דיבור – הרגשה. נהי"ם – מעשה. ובכל עת צריך לידבק באלו היחודים (ים ההכמה)

יחוד "דבקה נפשי אהריך" (תהלים ס"ג) (שערוה"ק דף עה.)

(דע"ה היחוד הקדוש הזה הוא בנין הנוק' אב"א ופב"פ, בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו וכו' וזהו "דבקה נפשי שהיא בחי' נוק' קדישא (נפש) אהריך בסוד האהוריים, ואח"כ "בי תמכה ימיניך" בסוד הפנים. והנה כשהיא באהור שנבנית ע"י הגבו' צריך שיתמתקו הגבו' בתחלה, וזה אומר "דבקה" כשהיא דבוקה עמו באהור הוא גי' תצ"ג ע"ה. והוא חצי שם אבגית"ן ועוד להדיא גי' אגת"ן של הנו', ועם מלת ב"י ראש חצי האחרון של הפ' הוא אבגית"ן (שהוא) ראש שם בן מ"ב הנק' גבורה. וזה חסד שבתחלת שם בן מ"ב. וז"א ראש הגבו' כי סתם הגבורות בכל מקום שהם לנוק' מתכנים, וזה הורא' מתוק הגבו' בלקחתם באהור, וזה ג"כ ר"ת דנ"א כי בתחל' קודם בניינה היתה נקו' בלתי שום פרצוף, ואח"כ נבנית כל נקודה ונקודה שבי' נקודות בסוד פרצוף (י' נקודות בכל פרצוף) ובמקום שהיתה בת י' נקודות, עתה תהיה בת י' פרצו'. וז"ש עם י' אדנ"י שכל נקו' תהיה בת י"ס. ואח"כ תהיה פב"פ, וזהו כי תמכה ולא דבוקה כבתחלה ככותל א' אלא תמכה ימיניך בסוד וימינו תחבקני, ואז נק' בתי מצד מוחין דגדלות דאבא שלא זו מחבבה עד שקראה בתי, כי כל בחי' מוחין דאימ' לאהור מתכנים, וכל מוחין דאבא לפנים...)

דבקה בחלוף את ב"ש

קשד"ן

והוא בגי' **צתג** (א"ש ע"ה)

גם הוא בגימ' (וכן הוא בחילוף אי"ק בכ"ר. שע"ה)

אגת"ן

ועם מלת **ב"י** שהיא ראש חצי האחרון של הפסוק ע"ה הרי

אבגית"ן

שהוא ראש הגבורות שבנוק' דז"א

(למתק הגבורות כשהיא באהור)

דבקה נפשי אהריך ר"ת דנ"א ועם י' של **בי הרי אדנ"י**

(שבתחילה היתה י' נקודות, ועכשיו י' פרצופים)

בי תמכה ימינך ר"ת בתי

(מוחין דפנים – שמקבלת מוחין דאבא ונקראת בתו)

יהוד הצדקה (שערוה"ק ל).

וענינו להוציא ניצוצות מניהנם ע"י מצוות הצדקה – כל יום לפי בחינתו יום א' – חסד. לתקן י"ג ניצוצות של קרה, ע"י שם יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ע"י אלישע הנביא. והמלאך הקדוש אַנְרִיָאֵל והעבודה – הסתכלות עינים בד' אמות.

יום ב' – גבורה. לתקן ו' ניצוצות של יתרו ע"י שם הקדוש יה, יוד הא ואו הא. ע"י רבי יוחנן בן זכאי והמלאך הקדוש מִיכָאֵל והעבודה – לשמור האזנים משמוע ברע. יום ג' – תפארת. לתקן ט' ניצוצות של יובל, ע"י שם יאהרונהי ע"י רבי יהודא הנדוואה, והמלאך הקדוש אַבְתְּרִיאֵל. והעבודה – זהירות משיחה בטילה וליצנות. יום ד' ה' – נצח והוד. לתקן י"ב ניצוצות של דתן ואבירם ע"י ק"כ צירופי אלוקים, ע"י רבן גמליאל, והמלאכים הקדושים רַפָּאֵל וְגַבְרִיאֵל והעבודה – לא ליסתכל ברע. יום ו' – יסוד. לתקן ח' ניצוצות של יבל, ע"י שם יה אדני ע"י באלי, והמלאך הקדוש נְרִיאֵל והעבודה – חוטם מלהריח ברע.

שבת קודש – מלכות. לתקן כ"ב ניצוצות של למך ע"י שם הקדוש יוד הא ואו הא אכף דלת נון יוד ע"י רב מלכיו, והמלאך הקדוש מְטַטְרָנָן והעבודה – ידיעה ועסק בחכמת האמת.

הגנו מוכן ומזומן לקיים מצוות עשה של צדקה לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, יה בזה, ביחודיא שלים, בשם כל ישראל. לאוקמיה שכינתיה מעפרא.

ע"י נתינת צדקה האדם בא ג"כ למדריגה יותר גדולה שיוכל לפעול הכל. (נעם אלימלך דברים) הרח"ק בעל האמרי יוסף מספינקא. אמר על עצמו, שהוא חד בדרא בצדקה, לא בגלל שנתן הרבה אלא בגלל שמיחד יהודים עליונים בנתינת הצדקה.

י	לחיש	ה	לחילו	ר	קוב"ה	ה	ושכינתיה
י	להבה	ה	יראה	ר	ז"א	ה	טוקמיה
י	הפחטה	ה	לכענות	ר	זרוע	ה	לכענות
י	הגותן	ה	הגותן	ר	העני	ה	העני
צ	רומו על בחי'	ד	רומו על בחי'	כ	רומו על בחי'	ה	רומו על בחי'
	לחור בלחור		לזה ועניה		ימיה לחיט'		יחוד שלם

וכל משיכיל על דבר גדול ונפלא כזה ימצא מוט"ד כמה גדולים דברי חז"ל שאמרו הכל לפי רב המעשה דהינו מצות הצדקה הנעשה בפעמים רבות להמשיך היים עליונים ליחד יהוד עליון פעמים רבות (תניא. אה"ק כ"א) שיעשה האדם מצוה אחת או תתראה (הארחה) מאירה, אך מצות הצדקה תאיר כל השבוע ההיא. בסוד "וצדקתו עומדת לעד". (תהלים קי"א) (שערוה"ק דף ד')

יחוד השתמחות בקברי צדיקים (שערוה"ק דף למ):

...בכל היהודים שיש בעולם אם אתה מייחד אותו בהשתמחך על קבר הצדיק ממש. צריך שתכוין כי ע"י השתמחותך עליו אתה גורם שגם הצדיק יהיה. גם הוא ישתמח נפשו ותתפשט בעצמותיו אשר שם בקבר. והוא לחיות ונעשים עצמותיו בחינת גוף אל הנפש המשתמחת ומתפשטת בתוכם. וזו הנפש היא אותה הנשוארת בקבר כנודע. והרי הצדיק הוא באותה שעה באלו הוא חי בגוף ונפש. ואם אתה מייחד היהודים בביתך, שלא על ידי השתמחות. אין צורך אל הכוננת הנז'. אמנם לעולם צריך שתכוין. בין אם הוא בכחינת השתמחות. בין אם הוא בביתך. תכוין בכל היהודים כלם. להעלות נפשך ונפש הצדיק שהוא קשורים יחד. ונפשך כלולה בנפשו. וצריך שתכוין באותו השרש אשר נפש הצדיק ונפשך תלויים בו באדה"ר, ותכוין לעורר אותו המקום...ואז תעורר את שתי הנפשות ביחד. ותעלה למעלה בסוד מ"ן. (ענין מ"ן - מיין נוקבין - השתקקות התחתון, ועי"ז העלאת ניצוצות למעלה. ועי"ז מוריד השפעות למטה, ונקראים מ"ד - מיין דוכרין. וזהו יחוד שלם). גם עיקר הכל תלוי שתכוין בחשק גדול נמרץ ובשמחה. וגם בהתפשטות החומר מעל הנפש מכל וכל.

...ענין דבקות עם הצדיקים והשתמחות על קברם לאדבקא רוחא ברוחא ונפשא בנפשא כנז' בזהר פ' אחרי מות (דף ע' וז"ל ובשעתא דאצטריך עלמא רחמי דהיי. אזלי ומודעי לנפשיהו דצדיקיא, ובכאן על קברייהו אינון דאתהו לאודעא להו מ"ט דשוין רעותיהו דילהו לאתדבקא נפשא בנפשא וכי' ולהודכך זכך רב. ולהתקדש קדושה נפלאה. ולהתענג ענג עצום. לחיות בנועם ה'. לדעת איזה דרך ישכון אור בכל מעשיו. וידועוהו דברים אמיתיים. לא יחמיאו השערה. ובלבד שיתנהג בקדושה ובענוה וביראת הטא. וישים השם הנכבד והנורא לנגדו תמיד. לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה. ברהימו ודחילו, לייחדא שם ויה ע"י יה והנה אין ספק שלא ידמה האדם, כי הצדיקים בפטירתם והיותם שוכני עפר. במילים מן העבודה והיחוד ח"ו. כי הם מייחדים תמיד בסוד נשמתם ורוחם ונפשם העולות למעלה המייחדים הכמה עם כינה, בסוד נשמתם. ות"ת עם מלכות, בסוד רוחם. ומ"ן דידה בסוד נפשם. ומה גם בחצי הלילה שהוא משתעשע בסוד רוחי הצדיקים שכנ"ע כמבואר בזהר (פ' לך לך צ"ב). שסוד עבודתם וייחודם בהיותם בחיים. הולכים ומתחדשים ומוסיפים כח למעלה מידי יום ביום. ומאירים באצילות אור לאין ערך, בכל יום נוסף על הכיר, האמנם אחר פטירתם מייחדים, כאשר כבר עשוהו בהיותם בחיים, וגם הם שם מתפללים על החיים כנודע, בפ' שמות (דף י"ג) ובפ' אחרי דע"א. כמו שמצינו באבות העולם, שהם מתפללים על החיים, כנודע בזהר בפ' שמות ובגמרא מס' מציעא פ' הפועלים בעובדא דר' חייא ובניו, ומבואר שם בס' הזהר שאלמלא תפלת המתים, לא היו החיים מתקיימים, ואחרי שהקדמתי לך שהם עובדים ומייחדים תמיד בסוד רוחם ונפשם ונשמתם למעלה בעולם העליון, הנה כאשר ייחד האדם היחוד העליון, ויכוין לעשות כל יחוד כנגד הנוגע לו. הנוגע לנפש לנפש. (-העלאת מ"ן ע"י המלכות - נוק') והנוגע לרוח לרוח. (-הורדת מ"ד ע"י ז"א. ועי"ז ליחד ז"א ונוק'). והנוגע לנשמה לנשמה. (-העלאת מ"ן ע"י הנשמה ואמא. והורדת מ"ד ע"י נשמה לנשמה הנקראת 'יחיד' ע"י אבא) ויכוין לדבק נר"ן של הצדיק שהוא ביהודים אלו. כל אחת בנוגע לו. וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו בנר"ן של אותו הצדיק בשעת היחוד. הנה אז בלי ספק תדבק נפשו ורוחו ונשמתו בסוד נפשם. עכ"ל שערוה"ק

יחוד ההשתמחות על קברי הצדיקים

<p>א</p> <p>יכוין לדבק ולקשר נשמתו עם נשמת הצדיק</p> <p>ובכח שם מ"ג</p> <p>יוד הוי ואו הוי</p> <p>לעורר מ"ן דאמא</p> <p>ה אהיה</p>	<p>יחוד או"א</p> <p>ג</p> <p>וייחד או"א</p> <p>יאהיהויה</p> <p>בכח שם ע"ב</p> <p>יוד הוי ויו הוי</p>	<p>ב</p> <p>יכוין לדבק ולקשר היה שלו עם היה של הצדיק</p> <p>ובכח שם ע"ב</p> <p>יוד הוי ויו הוי</p> <p>לעורר מ"ד דאבא</p> <p>י יהוה</p>
<p>א</p> <p>יכוין לדבק ולקשר נפשו עם נפש הצדיק</p> <p>ובכח שם ב"ן</p> <p>יוד הוה וו הוה</p> <p>לעורר מ"ן דנוק</p> <p>ה אדני</p>	<p>יחוד זו"ן</p> <p>ג</p> <p>וייחד זו"ן</p> <p>יאהדוניה</p> <p>ולייחדם בכח מ"ה</p> <p>יוד הוה ואו הוה</p>	<p>ב</p> <p>יכוין לדבק ולקשר רוח שלו עם רוח של הצדיק</p> <p>ובכח שם מ"ה</p> <p>יוד הוה ואו הוה</p> <p>לעורר מ"ד דו"א</p> <p>ו יהוה</p>

עוד יהודים להשתמחות "יחוד חוטם פה" וכן "יחוד לשאלה" וכן כל היהודים נתקנו בעיקר לייחדם על קברי צדיקים.

הצדיקים אשר קברותיהם נעלמים מבני אדם, ואינם ידועות להם, אלא לפרטים, כמו אלו שנכתוב בעה"ת בשער הגלגולים, הנה התפלות שהאדם מתפלל עליהם, הם יותר מתקבלות לפני הקב"ה, ויותר נשמעות (שערוה"ק כד):

מוטב לייחד אצל צדיק שקברו לכד. ולא בבית הקברות, שיכול להתעבר בו רוחות רעות, אם לא תיקן עצמו

וְכַשְׁיִרְגִּיל לְשִׁמְחַת נַפְשׁוֹ בְּחַ' עַל יְדֵי הַתְּבוּנָנוּת בְּגִדְלַת ה', הָרִי בְּאַתְעָרוּתָא דְלִתְמָא אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲלָא, וְכוּלֵי הָאֵי וְאוּלַי יַעֲרָה עָלָיו רוּחַ מְפֹרָם, וְיִזְכֶּה לְבְחִינַת רוּחַ מְשֻׁרְשׁ אֵינָה צְדִיק שְׁתַּעֲבֵר בּוֹ לְעַבְדַּת ה' בְּשִׂמְחָה אֲמִתִּית, בְּדִכְתִּיב "שִׂמְחֵהוּ צְדִיקִים בְּחַ" וְתִתְקַיֵּם בּוֹ בְּאַמֶּת הַשְּׂבוּעָה שֶׁמִּשְׁפִּיעִים "תְּהִי צְדִיק" (תְּנִיא פ"ד)

יחוד 'החיוורתי'

ענין היחוד בקצרה.

להמשיך הארות מי"ג חיוורת
(הם אורות היוצאים מגולגלתא - כתר דאריך אנפין - והם ג' שמות הויה במילוי יודין - ע"ב)
אל י"ג נימין
(הם אורות היוצאים מקרומא דאוורא - מוחין שבתוך כתר דא"א, והם בצורת שער הראש - והם
י"ב יודין, ועוד אחד הכלול מי"ב יודין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג יודין)
ואל י"ג תיקוני דיקנא
(הם אורות היוצאים ממוחא סתימאה - חכמה דא"א, והם בצורת שער זקן - והם י"ב ויין ועוד
אחד הכלול מי"ב ויין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג ויין)
וג' הארות נמשכים - הארת אותיות. הארת נקודות. הארת טעמים.
והנימין מכסין את פני אריך אנפין, ועכשיו מכוונים לסלקם לצדדין ולהכרם
שם עם שער הדיקנא ועי"ז מתגלים פני א"א ויוצאים ממנו הארות גדולות
ונעשה 'עת רצון' ונמשכים השפעות עליונות בכל העולמות.

הוא היחוד העליון מאד ב"ג תיקוני דיקנא עילאין דאריך... וכל רצונו של
מורי זללה"ה שזה היחוד יהיה יותר מורגל אצלי בקביעות לעשות ובה
אשיג מאד (שער היחודים פ"ז)

סדר היחוד

עיקרו הוא מר"ח אלול עד יוה"כ (והוא מסוגל בזה החדש כי בו נפתחים שרשי י"ג מדות
הרחמים די"ג תיקוני דיקנא). ואמנם הוא טוב מאד, בכל עת ובכל שעה בכל השנה כולה.
והעיקר הוא בליל שבת אחר הסעודה קודם הצות לילה. או בלילי החול אחר הצות
לילה. כי אז הוא עיקר עת רצון. גם הוא טוב להשתמחות על קברי צדיקים והוא
המוכרח כי על ידו מתעוררים כל המצחים וכו'. וכונת יחוד זה הוא להאיר מן י"ג
חיוורת דרישא חוורא. (אריך אנפין) מדרגה אחר מדרגה עד ז"א. לעוררו אל זווג עם
נוקביה. יחוד זה להמשיך מן [דעת] עתיק עד ז"ן לזווגם ולהמשיך לך הארה שתשיג
בסודות.

ואלו הג' ע"ב הם החיוורת גולגלתא דאריך אנפין הנמצאים מאור חוזר דנצח הוד
דעתיק יומין המתלבש בתרין אודנין ובתרין עיינין דאריך אנפין, (ואחר התלבשותם באריך
אנפין יוצא הארתם להוין מגולגלתו ונקרא אור חוזר) ומתחם נמשכים ומאירים לי"ג נימין (י"ג הארות
בצורת הבילות שער היוצאים מ-) דאוורא (דא"א) ולי"ג תיקוני דיקנא (י"ג הארות בצורת דיקנא של
א"א) ולעיינין (של ד"א, לבסוף)

י"ג חיוורתני דא"א הם ג' ע"ב שיש בהם י"ב יודין, ומ' וויין, ג' דלתין וו' ההין.
ותכוין כאילו אתה רואה ג' ע"ב

יוד ה' ו' ה' יוד ה' ו' ה' יוד ה' ו' ה'

אלו הם י"ב נימון דרישא תנינא אוירא הנמשכים מכה אור חוזר דנצח הוד דעתיק
ותמשיך ותאיר בהם מ"ב יודין דחיוורתני.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

נימא ח"ג הכוללת תמשיכנה מה"ב יודין הראשונים אחר שהאירו לעיניך.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

ויכווין להמשיך ולהאיר מנ' ווי"ן דחיוורתני לתיקוני דיקנא דא"א, ויתחברו אלו המ'
ווי"ן עם ג' ווי"ן אשר שם בג' קפ"א של מלבושיהם ויהיו י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' ו' ה' יוד ה' ו' ה' יוד ה' ו' ה'

אלף ה' יוד ה' אלף ה' יוד ה' אלף ה' יוד ה'

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

תיקון ח"ג ונקה תמשיכהו מה"ב תיקונים הראשונים

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

להמשיך מוג' דלתין דג' שמות ע"ב דהיוורתני נקודות ל"ב נימין.

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

להמשיך מוג' דלתין עצמם נקודות לנימא הכוללת.

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

להמשיך ולהאיר מוג' החין ראשונות דג' שמות ע"ב דהיוורתני,
נקודות ל"ב תיקוני דיקנא

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

להמשיך ולהאיר מוג' החין שניות דג' שמות ע"ב דהיוורתני, נקודות לתיקון הי"ג

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ יְוָדֵהָ

להמשיך ולהאיר מגו דלתיך דג' שמות ע"ב דחיוורתי טעמים לי"ב נימון

יִוְדֵי הַי וְיִוְדֵי הַי יִוְדֵי הַי וְיִוְדֵי הַי

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

להמשיך ולהאיר מגו דלתיך עצמם טעמים לנימא הי"ג הכוללת

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

להמשיך ולהאיר מגו החיך ראשוניות טעמים לי"ב תיקוני דיקנא דא"א

יִוְדֵי הַי וְיִוְדֵי הַי יִוְדֵי הַי וְיִוְדֵי הַי

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

להמשיך ולהאיר מגו החיך שניות דג' שמות ע"ב דחיוורתי, טעמים לתיקון י"ג

יִוְדֵי הַי וְיִוְדֵי הַי יִוְדֵי הַי וְיִוְדֵי הַי

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ

והנה מהו"ת דעתיק המתלבשים ברישא דא"א אינם נגלים רק בחי' נחי"ם, וההג"ת אורותיהם סתומים. והנהי"ם הם מתלבשים - מלכות בחוטמו, יסוד במצחא, נצה וחד בתריין אודניין ותריין עיניו, גם אלו הנגלים אינו תדיר כי הנימון מכסים עליהם בפנים. ולכן יכוין עכשיו לסלק ולהבר הנימון ויתחברו בפאות דאריך לגלות הארת פנים דאריך לדיקנא דידיה, ויתקשרו אלו הנימון בדיקנא דא"א ויאירו בדיקנא אור גדול.

וכשמסתלקים הנימין מעל פני א"א אז יוצא אור גדול מנהי"ם דעתיק המתלבשים כמזחא דא"א ובעיינין וכדוּטמא ועי"ז יתחברו הנימין עם תיקוני דיקנא, ויאירו היודין בוויין. ונקודות היודין יתחברו בנקודות הוויין ויאירו בהם אור נוסף גדול מלכים לעבדים. וכן טעמי היודין שהם זכרים יתחברו עם טעמי הוויין שהם נקבות ויאירו בהם.

י"ב נימין דשערי מתחברים עם י"ב תיקוני דיקנא

יך יך

נימא הי"ג עם תיקון הי"ג

יך יך

נקודות י"ב נימין דשערי מתחברים עם נקודות י"ב תיקוני דיקנא

יך יך

נימא הי"ג בתיקון הי"ג

יך יך

טעמי י"ב נימין דשערי מתחברים עם טעמי י"ב תיקוני דיקנא

יך יך

נימא הי"ג בתיקון הי"ג

יך יך

ואחר שהמשכת האור הגדול הזה תכוין להמשיך כמו שכתוב בתפילה שלפניך

תפילה אחר היהוד (בדמעות שליש אם הוא בחול)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתתגלה עתה על ידי עת רצון העליון ותאיר ברצונך בכל העולמות אשר בראת, ותשפיע עלי הארה לשוב בתשובה שלימה לפניך, ותפתח לי שערי חכמה בינה ודעת (חכמיאל שמושיאל עזריאל) לידע ולהבין סודות צפוני תורתך הקדושה כדי שנעבוד אותך עבודה זכה ותמה בלב שלם, ותרצה עינותינו, ותעננו. ותחון אותנו במתנת הנם בעת רצון זאת שהיא התעוררות רצון העליון – מצחא דאריך אשר גנוז בתוכו יסוד דעתיק.

(ע"י שאני מכוין להמשיך מסוד או"ע מאור העליון מבינה דעתיק אחר שנמשכו והאירו י"ב יודין החיורתי ל"ב נימין, והט' וזין לט' תיקוני דיקנא, אנו ממשכים ומאירים להם בנקודות וטעמים מהאותיות הנשארות בזה)

ולחמשיך אור הבינה דעתיק דרך הוי"ן, **עד המצחא דא"א**, ששם גנוז יסוד דעתיק, ויוצא אורו לחוי"ן, והאור של הבינה שבחוי"ן יכנס לפנים, ויפגעו זה בזה, ויאירו אור גדול. וירד האור ההוא **עד מצחא דאוי"א** ויאיר שם אור גדול. וירד האור ההוא **עד מצחא דז"א**, ויאיר שם, ועי"ז אתכפיין הדינים אשר שם, וירד האור ההוא **עד העינים דז"א**, ועי"ז יהיה בו כח להסתכל במצחא דעתיק ויקבל אור גדול משם.

מחכמה דעתיק

לבינה דעתיק

אהיה

למצחא דאריך

אהיה

למצחא דאוי"א

אהיה

למצחא דז"א

יהוה

ותכוין להמשיך אור מן חכמה דעתיק אל אהיה הא' שבבינה דעתיק ששם גנוז חכמה דעתיק.

ותמשיך האור אל אהיה השני שבמצחא דא"א שכתוכו הדעת דא"א ובתוכו היסוד דעתיק.

ואח"כ תמשיך הארה זאת אל אהיה הג' שהוא במצחא דאוי"א.

ואח"כ תוריד האור הזה עד מצחא דז"א שכתוכו הדעת דז"א ובתוכו יסוד דאוי"א ושם יש שם הוי"ה:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שעל ידי המשכת האור הנזכר שהמשכתי שתתגלה החכמה וסודותיה בהוי"ה הזאת, וימשך אלי מזאת ההוי"ה ידיעה וגילוי סודות התורה שיודיעוני מן השמים. ותכוין כי אלו המצחים הנז' הם בסוד יסוד ודעת שהם ספירות המורים על הזיווג לכן תכוין שע"י כח אור המצחא העליון שהמשכתי יזדווגו זו"ן. **יאהדו"נהי**

סוד יחודי האותיות

כשעלה ברצונו ית' לברוא את העולם להיטיב לברואיו צמצם הקב"ה את עצמו (שענין עולם הוא העלם אלוקות, והעבודה, לנלות שוב את אורו ית"ש בעולם, ובתחילה היה הכל מלא מאורו ית' ע"כ הוצרך לצמצם מקום) ולהיכן צמצם את עצמו, שמעתי מפי מורי ז"ל שצמצם עצמו בתוך האותיות התורה שבהם ברא את העולם, ואמר שזה הפירוש 'כביכול ב"ה' ר"ל ע"י כב' אתון יכול הקב"ה להיות בזה העולם, והצדיק העוסק בתורה לשמה בקדושה הוא ממשיך את הבורא ב"ה ויתעלה בתוך האותיות של התורה (נוע"א וירא)

ובדרושי המלבוש (דרושים שאמר האר"י הקדוש לתלמידו הראשון מהר"י סרוג, ומהרה"ו לא ביאר מאלו הדרושים כי אם ברמיזה אחת. והם עוסקים בעולמות אשר למעלה מעולם האצילות) נתבאר שאחר שצמצם השי"ת את אורו הגדול נשאר עדיין רשימו (רושם) של אורו ית' שם' ומהארה זו נעשו אותיות התורה והם א' ב' ג' וכו' לפי הסדר זה תחת זה, אך עדיין היה אור גדול ולא יכל העולם להתקיים, ע"כ קיפל הקב"ה חצי הלבוש, והעלאו למעלה, ונעשה ב' שורות אותיות זה ליד זה א-ל, ותחתו ב-ם ותחתו ג-נ וכו' / וזה סוד צירוף א"ל ב"ם, והם י"א צירופים כנגד י"א ספירות (ובהם כלולים הרבה צירופי אותיות בסוד רל"א שערים, ויש עוד סדרי אותיות כגון א"ת כ"ש וכו', וכן אה"ם כט"ע וכו' אי"ק בכ"ר וכו' ועוד ואכמלה"ב) ובאלו הצירופים ברא הקב"ה את העולם שכל דבר שבעולם יונק מאלו הצירופים בסדר, ובשינוי, בחילוף, ובתמורה, כל דבר לפי מעלתו וקדושתו מתהווה מאותיות אחרות.

ובספר הקדוש **ספר יצירה** נתבאר מהלך צירוף האותיות בסוד 'אש רוח מים' והאיך נמצאים ב'עולם שנה נפש' ונחלקים לאותיות אמ"ש והם שורשי העולם, ולמטה מהם אותיות בג"ד כפר"ת, והם בחינות ההנהגה בחסד ודין, ולמטה מהם אותיות הו"ו חט"י לנ"ם עצ"ק שהם י"ב גבולי אלכסון הכוללים כל פרטי העולם ואכמלה"ב.

וצדיקים הקדושים היו מתקשרים בקדושת האותיות ובאור הגנוז בהם ועי"ז היו זוכים לכל הקדושות וההשגות אלוקות והדבקות. וכן היה דרכו בקודש של **הבעש"ט הק'** בהתקשרות לאותיות עצמן, כדאיתא **בתולדות יעקב יוסף** בענין תורה לשמה, לשם האות. והבן. (ואפשר זהו חידושו באהבת כל אחד מישראל בסוד

ס' ריבוא אותיות לתורה, כל אחד לעצמו קדוש, גם בלי צירוף אות אחרת, היינו בלי משמעות לעצמו, והבן).

ובאזהב ישראל (פר' ויצא) כתב וז"ל ק' : כל אות מאותיות התורה שהם כ"ב אותיות אשר המה נראים קטנים בכתבתן אכן בשרשן הרמה בקודש אין לשער ולהעריך גודל מהותם ואיכותם של כל אות, והם עולמות הקדושים והטהורים, ובכל אות יש אלפי אלפים רבבות נשמות אשר כל אחד ואחד (מתפרט) בסוד נפשין רוחין ונשמתין, וע"י היו הקדמונים הק' משתמשים בשמות הק' בקדושה ובטהרה כי הם מדבקין את עצמן להאותיות הק' בסוד נפשין בנפשין רוחין ברוחין נשמתין בנשמתין, ועי"ז היו יכולים לפעול להמשיך הדבר אשר היו צריכים, וכ"ז היה בקדושה ובטהרה ובכוונה שלימה באימה ובריאה.

בזה"ק (תקו"ז ה.) אתוון כסוסוון ומעמים ונקודות כמתג ורסן לאותיות וקשה וכי לא מצא הזוה"ק להמשיך האותיות כי אם לסוסים וצ"ל דה"פ כמו שע"י סוסים נמשכת מרכבה של בשר ודם כן נתן הקב"ה כח באותיות שמי שילמוד אותם בדחילו ורחימו יהיה נמשכת לו המרכבה של מלך מלכי המלכים הקב"ה. (הקדמת סידור כתר נהורא)

בכל אות מאותיות הא"ב ישנו אור הויה ב"ה, ואפשר לעלות ע"י האור שמתגלה באותיות עד השגת בחי' עונג ותענוג אלוקי ועד בחי' אוא"ם ממש. והוא כאשר יעמיק ויחקוק (ישהה מחשבתו בהם מאד) באורות האלוקיים עולה למדרגות גבוהות ביותר ולפיכך אפשר שיעמוד האדם ויתעכב אצל האות בלבד עד שיעלה נפשו ע"י כך. והכלל בזה הוא שיכווין באור של אותו אות עד שירגיש בנפשו בחי' מנוחה אמיתית וביטול גמור, כגון שאומר התיבה 'ברוך' יכווין לאט כל אות ואות עד שיגיע להרגשת מנוחה ועונג באור הויה ב"ה. (שזהו אור החכמה של עולם זה) ואח"כ יכנס לבחי' יגיעה (השתוקקות גדול לקדושה והארה זו) בבחי' אש דבינה, ושוב יחזור לבחי' מנוחה בחי' מים, ושוב לבחי' אש, עד שיגיע לבחי' השראה שהיא דרגת הכתר (ים החכמה ס"ז)

ידביק מחשבתו באור אין סוף שבתוך האותיות שהוא אור פני מלך היים והוא כלל גדול בתורה ובתפילה גם מסוגל לבטל הדינין (כתר שם טוב צד')

כל כוחנו שיש לנו בזמן הגלות לעלות למקום הרמה, הוא ע"י כ"ב אותיות התורה שנקבע בפינו כי ההשתוקקות שאנו משתוקקין להאותיות על ידם אנו עולים להסולם עד שעולים למדרגה הגונה. (באור עינים ויצא)

שורש היהודים

תכלית עבודת היהודים שיהיה לאדם מוחין קדישין ליחד בכל עת לבורא כ"ע, להרים המחשבה ולטהרה בעת שעוסק בגשמיות ובכל מעשיו יתרומם ויתטהר ויתדבק למעלה. והבעש"ט הק' לימד שבכל מאכל ומאכל יכווין בכוונות פשוטות כגון שאוכל י' התיבות יכווין לאות י' של שם הויה וכשאוכל אח"כ עוד ה' התיבות יכווין לה' של שם הויה וכו' ואפי' שם המאכל יכווין בשמות הקדושים הדומה לו (גימטריאות וכו' כגון מה דאיתא באר"י הקדוש 'לחם' ג' הויות, 'מים' ט' יודין של עסמ"ב, אורז - אור ז', וכגון מה דאיתא מהרה"ק מבארדיטשוב שאמר על 'שופים' - 'פלאמין' - "פלאמען צום באשעפר". והסתכל הרה"ק מרוזין על הגרעין - ואמר "איין קער" צום באשעפר". וכן עזה"ד תן לחכם ויחכם עוד) לידבק בה' בכל עת ולסלול נתיבות לאל חי מכל מה ששומע רואה מרגיש והושב וכלשון ספה"ק 'תומר דבורה' "ישתדל בצורך הדיוט ויכוין ברמיזתו ומובטח הוא שיעשה למעלה כיוצא בו אחר שיהיה בקי בסודות"

בכל פעולה אפשר לייחד יהודים למי שמכיר ויודע שכה הפועל שבו

והפעולה עצמה הכל מהשי"ת (לקוטי אמרים לרבי צדוק הכהן, ט"ז)

ונביא קצת ליקוטים מספה"ק בענין יהודים בכל דבר

יהודים במעשה

כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו', כי ענין הנוד מט"ט שהיה מייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה על כל תפירה הוא כך דהמחשבה נק' א"ס, הוי', והמעשה הוא אדנ"י, וכאשר מחבר המעשה עם המחשבה בעת עשיית המעשה נק' יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. וז"ש כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, ר"ל כי המחשבה נק' חכמה כה מה, ותעשה המעשה בכחך, שהיא המחשבה, לחבר שניהם שהוא יהוד קב"ה ושכינתיה. (כתר שם טוב צב)

צריך האדם לעשות לעצמו נתיבות ושבילין שגם בעניני העוה"ז יהיה בהם בדביקות ית"ש. (אור לשמים ראה)

ושכינתיה איתקשטת בקישומין דלא הוה על ידי יהודים מכל ההוה שבעולם ובכל תנועה ודיבור לייחד יהודים כל אחד לפי השגתו ושורש נשמתו וזכה ממשיך ניצוצין מארור לברוך (אוצר חיים קאמארנא ראה)

וכשאדם מוצא בכל עניני הגשמיות את הקב"ה אשר מלוא כל הארץ כבודו אזי עושה שם יהוד כביכול ב"ה וב"ש והוא בחי' דרך אשר מורה על יהוד... ולכן צוה השי"ת לאכול ולשתות ולהתענג בשבת, כי בשבת נתייחד הכל, וזהו שער הפנימיות הפונה קדים, פי' "זה השער לה' צדיקים יבואו בו" לקשר כל עניני הגשמיות לשרשם מצד הפנימיות שיש בו.

יהודים בדיבור

"לכן אמור" שהאמירה שלך יהיה לבחי' סוד ה' רומז לחכמה, הגם שאתה מדבר עם בנ"א תראה לעשות לעצמך שבילין ומדרגות שתהיה מקושר למעלה להשיך מסוד ה' (אור לשמים פנחס)

בכל דבריו וסיפוריו עם בנ"א יש יהוד ע"י שמדבר מקרב אליו בסוד ו' (של שם הויה) כורע לגבי ה' (אחרונה של שם הויה כידוע בכונת הכרעות בתפילה) והוא סוד שכתוב בזוה"ק (ח"א קכ"ז): אברהם דיבר אל עפרון תחלה שאר דברים היינו כדי שיתקרב אליו ואחר שהתקרב אליו יכול להעלות אותה המדרגה, ויש כמה תפילות שיכול להתפלל ע"י סיפורי דברים על דרך הנ"ל והוא שמצינו סיפורי דברים שנכתבו בתורה כמו "ואומר אל ארתחשסתא וכו'" (עיין ר"ה ג:) והבן (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

ישמע חכם ויוסף לקח והעיקר להבין שהש"י בכל מקום ובכל עסקיו אפי' גם בסיפורי דברים יוכל להרגיש הכורא ית"ש כמו בלימודו ותפילתו וכן בכל עניני הגשמים.. ועל כל אדם שידע שהש"י הוא בכל דבר פרטי ויתנהג כנ"ל אז הוא רפואה מתוקה בלי שום סיגוף ויערב לו ויבושם לו (תולדות יעקב יוסף)

יהודים במחשבה

יש כמה מיני יהודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינן יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

כי האדם הוא סולם מוצב ארצה לעשות מעשה ארציות בגשמיות, וראשו מגיע השמימה שבראשו יכוין מחשבתו למעלה השמימה לקשרה המעשה עם המחשבה שבוה נעשה יהוד למעלה... שיש לייחד כל המדרגות ע"י הדעת כנודע וגם סוד השינה יש בו יהוד בסוד הקטנות.. לזה וירא ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי לייחד ע"י הדעת. איברא באמת מוכרח הוא

שישכח ולא ידע לייחד שאם ידעתי לא ישנתי לא היה נקרא שינה והבן (תולדות
יעקב יוסף ויצא)

ענין העלאת המחשבות – המידות שנתבאר בריבוי גדול בספרי החסידות בפרט בספה"ק 'מאור
עינים' בקצירת האומר.

בתולדות יעקב יוסף איתא כאשר יתן על לב על גלות השכינה שבהיא ניצוץ
השכינה המלוכש בתוך כיעור הקל' הנה אזי יתחרד חרדה גדולה ואז יתפרדו
כל פועלי און ונעשה יהוד יראה עם נורא ונתברר הניצוץ הק' ונתחבר למעלה
אל החיות (וזה סוד הכנעה ואח"כ יוכה להבדלה והמתקה כידוע למכנינים)

כל מידה שמתעוררת באדם או מחשבה שנכנסת למה האדם כקנאה תאוה
כבוד וכו' צריך לדעת שהשכינה הק' המסתתרת בבי"ע (עולמות בריאה יצירה
עשייה) נמצאת בתוך המחשבה הזאת, וצריך להדבק באמונה הזאת ולגלות את
האל מסתתר בשפירר הביון בעומק מחשבה זאת ועי"ז לגלות יהודו ית"ש
יותר ויותר. ובכל מידה ומידה שמתעורר אם יתגבר להאמין שהכל אלוקות
גמור יתגלה הארת זה הניצוץ, ועי"ז יוכל להתענג על ה' מתוך זה.

והכלל הוא שטוב ה' לכל ובכל התעוררות מדה שאינה טובה הוא גילוי מאת
השי"ת שרוצה להכניס אותו בדכיקות עמוק יותר. והנה כל מחשבה היא ניצוץ
שבא אליו לקבל תיקון, וצריך לכווין בשם שמחיה את אותו ניצוץ ולהעלותו,
ולמשל כשמתעוררת איזה תאוה צריך לחשוב בשם החסד שהוא הויה בניקוד
סגול שהוא ענין אהבת ה', ולחשוב שרוצה עתה ליכלל יותר ויותר באהבת
השי"ת, עד שנמצא משתמש עם ההתעוררות להתקרב להשי"ת.

וכן בענין הקנאה ששייכת למידת היסוד יחשוב בשם הויה בניקוד שורוק
ויחשוב שרוצה להתקשר ביותר חוץ בהשי"ת שזהו ענין היסוד – התקשרות.
וכן בכל שאר המידות יוכל האדם לעורר את הנקודה האלוקית שבמידה הזאת
ע"י המידה והמחשבה הרעה שנתעוררה בו וע"י שיאמין שפנימיות המחשבה
הוא הניצוץ הק' ויכווין בשם המתאים עם הרגשת הלב של אותה מדה
בקדושה. וע"י השמות הק' הורגים ומכניעים את הקל' ולכן כשיש לאדם
מחשב"ז ובלבולים צריך לשרוף את המחשבות ע"י השמות והיהודים הק' (ליקומי
ים החכמה)

יחודים בכל

כשנשמט הצדיק יורדת מעולם העליון עולם החיבור עולם היחוד, לעוה"ז שהוא עולם הפירוד בחי' הרון אף, "ויפגע במקום" בכל מקום פוגע במקום, בהשי"ת, ע"י שמשגיח בכל דבר על הניצוץ הק' שמחיהא אותו כי לולא זה כלא היה, עי"ז הוא פוגע בהשי"ת בכל דבר, וכתוב "השמים שמים לה" היינו עולם היחוד, "והארץ" הוא עולם הפירוד "נתן לבני אדם" לחברם, זהו כל פעל ה' למענהו למען ה-ו, "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" שמניחין הארציות ומשגיחין רק על הרוחניות והפנימיות מכל דבר.. וכשמשגיחין בעוה"ז רק על הפנימיות נעשה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וזהו דכתיב "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם" דאיך יכולין להיות דבוק באמת להשי"ת, אך כשמשגיחין בכל דבר רק על החיות האלוקית שמחיה ומהוה את הדבר הזה זהו דביקות אמיתי, וזהו "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום" כשאתם משגיחין על חיות של הדברים (עירין קדישין להרה"ק מרוזין ויצא)

צריך להתמיד מאד באמונה המהורה והברורה שכל מה שרואה יש לו סוד ושורש רוחני, וכל דבר מכוון כנגד איזה בחינה בעולמות העליונים, ומאידך להתמיד באמונת היחוד של בחי' סובב כל עלמין, דהיינו שאין שום מציאות בלעדיו ית"ש כלל ואין עוד מלבדו והוא דרך התקשרות לאור ה' הסובב כל עלמין...

בתחילה בבחינת היצוניות העולמות בחינת ו"ק, וזה ע"י המשכת כל מחשבה ודמיון ולחברו לאלוקות. ואח"כ בפנימיות העולמות... (ליקוטי ים החכמה)

מיד שרואה האדם בחיזו דהאי עלמא דבר שמסתיר ומונע ממנו את אור השי"ת, צריך הוא לחשוב מיד במציאות הבורא ובשמות הק' ולהכלל באור העליון ובה נמתק הכל (ים החכמה ויהי ס"ה)

כמה כוונות חשובות שאפשר לכוונם בכל עת

כוונת הליכת ד' אמות בארץ ישראל

(שער מאמרי רז"ל להאריז"ל כתובות ק"א.)

א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן עוה"ב כו' יש במצוה זאת ב' כוונות האחת ברחל. והב' (כנגד) לאה. כי כל אחת משתיים נקראת ארץ ישראל.

כוונה האחת שהיא ברחל, היא שתכוון כי רגלי ז"א שהם נצה והוד שבו הם מהלכים ברחל (היא הארץ) וממשיכים לה על ידי הליכה זו תרין מוחין שבה שהם חכמה בינה, הנמשכים (לה) מנצח הוד דו"א כנודע. והם נעשים לה מן המוחין דו"א אשר מצד אימא (דו"א יש ב' בחינות מוחין – מצד אבא מוחין החכמה, ומצד אמא – מוחין דבינה) מנצח הוד שבה שמתלבשים תוך נצה הוד דו"א כנודע. ותכוין כי ב' המוחין שבה (של הנוק' – רחל) הנעשים לה ע"י נצה הוד דו"א הם ב' שמות י"ה במלוי יודין כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י והם בנימט' ע' כמנין הליכה.

כוונה הב' שהיא בלאה, באופן אחר כי הנצה וההוד המהלכים בה הם תרין פירקין עילאין דנצה הוד (נצה הוד מתחלקים לג' חלקים, וזה מדבר בחלקם העליון) שיש באימא, ש(מתפשטים) בתוך חכמה ובינה דו"א, משא"כ ברחל שהכוונה היתה כנצה הוד עצמם דו"א.

עוד יש שנוי אחר כי שם היו שני מוחין בלבד דמצד אימא (המתפשטים בז"א ואח"כ בנוק') כנ"ל ונרמזו במלת הליכה. אבל בלאה הוא המשכת ד' מוחין וכלם מצד (מוחין ד) אבא (המתפשטים בז"א) כמו שנבאר. האמנם לפי שאינם מאירים בה ד' מוחין אלא באמצעות אימא המלבשת אותו כנודע לכן צריך לכיין במלוי האחורים דהוי"ה דס"ג דאימא שהם בגי' קס"ו (יוד. יוד. הי. יוד. הי. ואו. יוד. הי. ואו. הי.) וכשתסיר מהם רבוע האותיות הפשוטות שהם בגי' ע"ב ישאר המלוי בגי' צ"ו (וד. וד. י. וד. י. או. וד. י. או. י.) כמנין מהלך. נלע"ד עם הכולל.

וזהו כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן העוה"ב.

ואמנם היות שם ארץ ישראל שדברו בה רז"ל בלאה הוא לפי שעיקר שם זה הוא בלאה לפי שז"א נק' ישראל, ולמעלה מן החוזה יוצאת לאה לבדה מאחורוי, ולכן נקראת על שמו א"י. אבל רחל יוצאת למטה מן החוזה מאחורוי, וגם יעקב יוצא שם לפניו דו"א, ולכן אין לה שם א"י בפרטות כמו בלאה.

ונבאר עתה ענין ד' מוחין דאבא המאירים בה כנ"ל אשר הם סוד הליכת ד' אמות בא"י שארז"ל. וצריך תחילה שתעיין במה שביארנו בפ' שופטים במצות ולא ירבה לו נשים כי משתי המלכיות דאבא ואמא המתלבשות תוך רישא דו"א (נצה, הוד, יסוד, ומלכות של אבא ושל אמא נכנסים ומתפשטים תוך חב"ד של ז"א. ומהמלכיות הנכנסים בו) נעשה ד' בחינות הנקרא לאה, (והם עומדות סמוך למוחין דו"א אשר בתוכן מוחין דאבא ואמא. ועמידתן הוא) אחת ביסוד

דאבא, ושנים ביסוד דאימא, ואחת באחורי הדעת דו"א בסוד קשר תפילה של ראש. והשתים (מהם) הם ההארות של מלכות דאבא, והשתים מלכות דאימא. וזה סדרם אבא אימא אבא אימא. וההארות ד' מוחין דו"א (ש)הם מצד אבא נמשכות (ומאירות בהם. והם ד' מוחין - חכמה, בינה, חסדים, וגבורות ודעת) והנה בלאה ראשונה הסמוכה עם יסוד דאבא שם מאירים כל ד' מוחין דאבא, ובלאה הב' נסתלקה הארת חכמה דאבא, ובלאה הג' נסתלקה הארת בינה דאבא. ובלאה הד' נסתלקו הארת עישרא דחסד דאבא, ואין שם רק הארת עישרא דגבורה דאבא. והנה כל אלו הד' הם מוחין דאבא ואין לנו עתה עסק במוחין דאימא. והנה אעפ"י שהם ד' מוחין דאבא (שהם) כבחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנודע, עכ"ז נודע כי כללות כל אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין (יוד הי ויו הי וי) (וע"כ) כולם נקראים בחינת הוי"ה דיודין, ונודע כי מלוי הוי"ה דיודין הוא בג' מ"ו כמנין אמו"ה (יוד הי ויו הי) ואלו הם סוד ד' אמות הנז' שהם הארות ד' מוחין דאבא, אשר דרך כללותם הם הוי"ה דיודין כנז', והשורש שלהם נשאר בתוך מוחין דו"א, והארתם לבד ושהם המלויים שלהם הם היוצאים ומאירים בד' בחי' לאה הנז', לכן אין אנו רומזים אלא למלוייהם בלבד שהם ד' פעמים מ"ו כמנין אמה. ועוד טעם אחר כי מלוי בגי' אלהים שהוא דין והנקבה גם היא דינין ולכן אינו יוצא אליהם רק המלוי לבדו שהוא דין.

והנה נתבאר טעם למה נק' אמה שהוא ע"ש ההארה בעצמה היוצאת שהיא מלוי דע"ב מ"ו כמנין אמו"ה. עוד טעם ב' בערך המקבל כי הנה הם ד' בחי' לאה נקבות וכל אחת נקראת אמה אימא ואל תקרי ד' אמות אלא ד' אימות. עוד טעם ג' בערך המקום שמשם יוצאים והוא כי אעפ"י שכל ד' לאות האלה נעשים משתי מלכויות דאו"א כנ"ל עכ"ז כלם נקראים ע"ש אימא עלאה ולכן נקראים אמות לשון אימות והוא כי לולי שנכנס' מלכות דאבא תוך אימא (וכך הם נכנסים בו"א) לא היתה מצטיירת שם אותה ההארה הנק' לאה ולכן נקראים כלם על (שם אותה האר' הנקר' לאה-) אימא אמנם נק' אמות ולא אימות לרמז כי שם אהי"ה הוא בבינה ויש בו מ"א אותיות כמנין א"ם בפשוטו ובמלוי ובמלוי מלוי והנה הם ד' בחי' א"ם ולכן נקראים ד' אמות:

כוונה א' להמשיך מב' פרקין עילאין דנצח הוד דו"א להכמה ובינה דרחל

יוד הי יוד הי גימ' הליכה

כוונה ב' להמשיך מוחין דאבא שבז"א - ד' מילוי ע"ב - לד' בח' לאה היוצאות

מיסוד דאבא מאבא שבאימא מיסוד דאימא מאחורי ז"א
יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי

כוונת תורה לשמה (בקיצור בלשון המלקט)

כוונת תורה לשמה למתק דיני לאה שהיא בחינת עלמא דאתכסיא סוד המהשבה בחינת אותיות התורה המכסים על אור הגנוז לצדיקים. ולאה היא בחי' אות ה' עילאה של שם הויה והכוונה להמשיך לה מיסוד דאבא הגנוז תוך ז"א. וע"כ רומזים כל ספירותיה בציור אות ה' והארה זה היא הארת החכמה שבו נמצא הארת אוא"ם ב"ה כידוע בסוד "כולם בחכמה עשית" והוא ענין הביטול להשי"ת שרק כך שורה השי"ת באדם כידוע. והארכנו בגליון מיוחד על זה עיי"ש

הריני לומד ליקבה"ו, להשלים ולתקן אילן ואדם העליון ולקשר נשמתי למעלה

חכמה **הי** בינה **הא** דעת **הה** עם **ה** גי' **לאה** (לו')

חסד **ה** גבורה **ו** תפארת **ה** עם **ה** גי' **יאההויהה** (מו')

שניהם יחד הם – **יוד** **הי** **ויו** **הי** (מו') **יוד** **הי** **ואו** **הי** (לו')

נצח – הי פעמים הי חוד – הא פ' הא יסוד – הה פעמים הה

הי הי הי הי הי **הא הא הא** **הה הה הה**

הי הי הי הי הי **הא הא הא** **הה הה הה**

הי הי הי הי הי **הא הא הא** **הה הה הה**

סה"כ גימ' שפ"א, ועם מ"ו יוד הי ויו הי ול"ז יוד הי ואו הי

גימ' 'מדת' גימ' **אלף אלף אלף אלף** 'מדת אורות' – הנמשכים ללאה מתורה (תרי"א) שהוא 'יסוד דאבא' – למתק אותה

ונשאר מספר קס"ז מ'תורה' והוא אחרונים דשם ס"ג – שביסוד דאמא,

יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי.

אמא לוקחת 'קסו' ולאה 'מדת'

סה"כ גימ' 'תורה' – הארת יסוד דאבא,

כּוּזַנַת אִמֶן

לחבר ת"ת דו"א שהוא א (של ואו של שם מ"ה) עם כתר דנוק' שהוא א (מאדני)

לחבר יסוד דו"א שהוא בּ עם דעת דנוק' שהיא בּ

לחבר הכל היוצא מיסוד דו"א בן נ"ה והוא כציור ׀ עם גוף דנוק' שהיא ך

א. וזה ע"י שממשיך הארה מיסוד דאימא המתלבשת בז"א. וזהו יהוד א'

יֵאֱהָרֹנְהִי ז"א עם הנוק', ומתחברים אחור באחור. (ובחזרת הש"ץ שהם כבר פנים בפנים מכוונים גם פב"פ וגם על הרשימו שבאחור)

ב. יכוין שעולים ומקבלים מוחין של חב"ד ע"י נה"י דאימא והם ג"פ שם

ס"ג מס' קפ"ט. וזה הכונה יֵאֱהָרֹנְהִי עם הניקוד גימ' קפ"ט

ג. יכוין 'ארך' אורות, וזהו יֵאֱהָרֹנְהִי שגם אותיות האחרונות עם

ניקוד, וסה"כ עם הניקוד והכולל גימ' 'ארך' ועי"ז עולים לאריך אנפין שהוא ש"ע נהורין אלקף לבמד אלקף לבמד

ד. ועכשיו חוזרים זו"ן פנים בפנים והוא ב"פ שם מ"ה גי' יֵאֱהָרֹנְהִי

באמן דקדיש יכוין אותיות אדני קודם. ובברכות ההויה קודמת

יְאֱהֲדוֹנָהּ אֵי־הַנְּזוּיָהּ

יוד הא ואו הא – יוד הא ואו הא

ד. זו"ן פנים בפנים – צ"א

יְאֱהֲדוֹנָהּ אֵי־הַנְּזוּיָהּ

אלף למד – אלף למד

ג. עליה לפנים דא"א – רי"ט

יְאֱהֲדוֹנָהּ אֵי־הַנְּזוּיָהּ

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

ב. עליה לנה"י דאמא – קפ"ט

יְאֱהֲדוֹנָהּ אֵי־הַנְּזוּיָהּ

א. הארה מיסוד דאמא – צ"א

א

ת"ת ז"א
כתר נוק'

ב

יסוד ז"א
לעת נוק'

ג

צין נו"ה
ז"א
ת"ת נוק'

שמעתי מאאמו"ר זלה"ה
בשם מרן הבעל שם טוב זלה"ה
שיחוד הויה אדני לא יוכל לפטור עצמו שום בר ישראל
מלייחד והוא אפילו פחות שבפחותי ערך שוא
רק מכונה בשם ישראל, ויש לו נקודת דת יהודית,
חייב עליו לייחד שמות אלו בשילוב

יֵאֱהָדוּנָהּ

והוא אפילו הולך בשוק יעלה על מחשבתו
בכל עת ובכל שעה יחוד הקדוש הזה הנ"ל
שהוא דייקא סוד 'שויתי ה' לנגדי תמיד' עכל"ק
(תהילים בן ביתי להרה"ק ר' אליעזר צבי מקאמארא קמ"א ח')

הנה אנו צריכים לייחד השני שמות הויה ואדני
ואז נקרא שמו ית' אדון וע"י שאנו מייחדים שמו ית'
אנו גורמים וממשיכים החסדים והרחמים לעולם.
(נועם אלימלך וישב)

יו"ל בס"ד ע"י מכון
יחידה ליחידך'
פעיה"ק ירושלים תובב"א
להערות ותרומות והפצה 0548480872